

เมฆ 歡

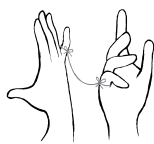
4

หมอก
กลิ่น
รรรมเนียน

雨久花 อวีจิ่งฮวา เขียน
พรักทอน แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่ง que เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

และแล้ว 'หมอหญิงพริกธรรมเนียม' ก็ดำเนินมาถึงเล่มจบแล้วนะคะ เนื้อเรื่องกำลังเข้มข้นน่าติดตามเชียวนะคะ เมื่อ 'หลวนอวิ้นซู' ต้องเข้าวังไปทำคลอดให้หย่ากั๋วเพย ครั้งนี้นางต้องเข้าไปอยู่ในวังวนการแย่งอำนาจของเหล่าสนมชายาของตำหนักฝ้ายใบ จะวางตัวไม่ข้องแวะกับใครก็ลำบาก

ทั้งยังต้องหาทางหลบเลี่ยงฮ่องเต้แคว้นหลวนที่ดูสนพระทัยในตัวแม่มาอย่างนาง แทนที่จะเอาเวลาไปดูแลราชการ เธอแต่คิดว่าขณะแคว้นซื่อแล้วบ้านเมืองจะเป็นปึกแผ่น ไม่พึงระวังแคว้นหลินที่ยกทัพมาจ่อชายแดนแม่แต่น้อย!

สุดท้ายแล้วหลวนอวิ้นซูจะเอาตัวรอดจากผู้คนในวังหลวงได้อย่างไร แล้วสงครามที่กำลังจะมาถึงแคว้นหลวนนี้ นางจะตัดสินใจอย่างไร จะไปแคว้นหลินตามความตั้งใจแรกเริ่มหรือไม่ แล้วไปกับใคร มาร่วมติดตามบทสรุปของเรื่องนี้กันดีกว่าคะ ลุ้นกันว่าผู้ใดหนอจะได้เป็นผู้คว้าหัวใจของหลวนอวิ้นซูไปในตอนท้าย

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

หลวงอินชู่ได้ยินเสียงแห่งและฝ่าฝืนเปล่งออกมาจากลำคอของตน "เอ่อ...เราอาจมีเรื่อง
เข้าใจผิดกันอยู่บ้าง"

"กล้าชมผู้ได้บัญชาของข้า...เป็นเรื่องเข้าใจผิดหรือ" ริมฝีปากของเจียงเสียนทาบลงมา
เจียงเสียนดูดีมีความหวานล้าของนางอย่างควบคุมตนเองไม่อยู่ กระทั่งร่างบอบบางที่อยู่
ได้ร่างไม่คืนรนอีก รับรู้ได้ว่ามุมปากมีรสเค็มปร่าขุมหนึ่ง เขาจึงรีบปล่อยตัวนางแล้วหมุนตัวไป

"จำไว้ ชั่วชีวิตข้าเกลียดการถูกคนชมชู้มากที่สุด!"

น้ำเสียงเย็นยะเยียบดุจน้ำแข็งแหลมคมในฤดูหนาว หัวใจของเจียงเสียนกลับเต้นตึกตัก
ไม่เป็นจังหวะอย่างห้ามไม่อยู่ คนที่รู้ถึงฐานะของเจียงเว่ยยังไม่มีความสามารถมีชีวิตอยู่ดีได้ แม้
จะโกรธนางที่ไม่รู้จักท้องฟ้าสูงแผ่นดินหนา ถึงกับอวดดีว่าตนฉลาดไปชมชู้เจียงเว่ย แต่กับนางแล้ว
เขาลงมือไม่ลงจริงๆ เดิมคิดจะชู้ขวัญนาง คิดไม่ถึงว่าเขากลับลุ่มหลงมัวเมาติดอยู่ในนั้น

จุมพิตนี้...เขาหยุดได้ค่อนข้างทุลักทุเล

”

แนะนำตัวละคร

- * หลวนอวิ้นซู บุตรสาวหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง สะใภ้สี่สกุลต่ง เป็นม่าย ถูกยกย่องเป็นบัณฑิตหญิงแห่งยุค มีวิญญานของเลี้ยวจิงซูที่เป็นคนยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง เก่งวิชาแพทย์
- * เจียงเสียน ท่านโหวของแคว้นหลี่ ถูกอุบายจนหนีมาแคว้นหลวน ขึ้นชื่อว่าเป็นจอมเสเพลแห่งเมืองหลวง เป็นที่ปรึกษาให้ต่งกั๊วกง ฐานะมั่งมี
- * ลู่เซวี่ยน จ้างหยวนปีที่สิบสองแห่งฮ่องเต้ไม่ได้ บัณฑิตกองอาลักษณ์ คนรักเก่าของหลวนอวิ้นซู เป็นคนสุภาพ รักบ้านเมือง
- * หูเฮียน นักโทษทางการ บิดาถูกฆ่าจากคดีค้าเกลือ เป็นป้าผู้ซื่อสัตย์ของหลวนอวิ้นซู มีวิชาตัวเบาล้ำเลิศ
- * เหยาหลัน บุตรสาวคนรองของภรรยาเอกท่านอัครเสนาบดี สะใภ้ใหญ่สกุลต่ง เป็นคนดูแลเรื่องในบ้าน
- * เจียงขาน ผู้ได้บัญชาล่าดับที่เจ็ดของเจียงเสียน รักเทิดทูนเจ้านายอย่างมาก มีวรยุทธ์

151

"เสด็จแม่มีพระเสาวนีย์ใดหรือ" เขยกุ้ยเพยคล้ายเห็นอวี๋ทรงกระซิบ
ที่ข้างหูหลวนอวีนชู นางมีท่าที่แตกตื่น "เจ้าพูดออกมาดังๆ!"

อวี๋ทรงตัวสั่นเทา

คำพูดที่ว่า 'รักษาเด็กไว้ไม่รักษาผู้ใหญ่' จะให้เขยกุ้ยเพยฟังได้อย่างไร

"กุ้ยเพยอย่าได้ตื่นตกใจ เช่นนี้ไม่ดีต่อทารกในครรภ์พะคะ" หลวนอวีนชู
เอ่ยขึ้น "ไทเฮาทรงกำชับหม่อมฉันมา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องรักษาชีวิตของกุ้ยเพย
ไว้ให้ได้"

เขยกุ้ยเพยพुरुลมหายใจ จากนั้นก็สิ้นสะท้าน ไทเฮาตรัสไม่ว่าอย่างไร
ก็ต้องรักษาชีวิตนางไว้ให้ได้ เช่นนั้นความหมายนอกเหนือคำพูดไปมิใช่
รักษาผู้ใหญ่ไว้ไม่รักษาเด็ก!

"ไม่..." นางสิ้นศรัทธาแรงๆ "ไม่ว่าอย่างไรเจ้าต้อง...รักษา...โอ๊ย"
ยังพูดไม่ทันจบความเจ็บปวดรุนแรงระลอกหนึ่งก็จู่โจมใส่เขยกุ้ยเพย

นางกรีดร้องออกมา

"ก๊วยเพยสูญหายใจเข้าลึกๆ หายใจออก...เบ่ง..." หลวนอวิณฐูศิริระ
ชุมไปด้วยเหตุ "หม่อมฉันจะต้องรักษาให้ปลอดภัยทั้งแม่และลูก"

ได้ยินหลวนอวิณฐูพูดอย่างมั่นอกมั่นใจ เหยา ก๊วยเพยก็โล่งใจขึ้นไม่น้อย
หลังความเจ็บปวดผ่านไป ฟางจู้ก็ฉวยโอกาสนี้ป้อนน้ำให้ดื่ม ให้นางอม
แผ่นโสมพันปี

หฺวูเยียนก็ก้าวเข้ามาจับเหตุให้หลวนอวิณฐู

"ถ้าเจ้าสามารถรักษาให้ปลอดภัยทั้งแม่และลูก ข้าจะขอ..."
เหยา ก๊วยเพยผ่อนลมหายใจที่หนึ่ง นางให้คำมั่นอย่างอ่อนแรง "ขอให้
ฝ่าบาท...สร้างศาลป้ายจารึกชื่อให้เจ้า แต่งตั้งเจ้าเป็น...หมอเทวดา..."

สร้างศาลป้ายจารึกชื่อ?

หลวนอวิณฐูเห็งออกชุมศิริระ

ก๊วยเพยคงไม่ใช่เห็นข้าเป็นคนตายกระมัง ในความคิดของข้ามีเพียง
คนตายเท่านั้นจึงจะมีป้ายจารึก

"หม่อมฉันขอบพระทัยก๊วยเพย" ในใจหลวนอวิณฐูแอบบ่นมึนงำ กระนั้น
นางก็โขกศิริระขอบพระทัย หลังจากถูกหฺวูเยียนประคองขึ้นมาก็บอก
"สภาพการณ์ของก๊วยเพยดีกว่าที่หม่อมฉันคาดคิดไว้มาก ตอนแรกเห็นครรร
ของก๊วยเพยใหญ่กว่าคนทั่วไป หม่อมฉันยังเข้าใจว่าทารกตัวใหญ่ ยังดีที่
เป็นเพราะน้ำคร่ำมาก ก๊วยเพยวางใจ หม่อมฉันจะทำคลอดท่านให้ปลอดภัย
ทั้งแม่และลูกได้แน่นอน"

ปากหลวนอวิณฐูก็ปลอมโยนเหยา ก๊วยเพยให้สบายใจ ดวงตากลับมอง
ช่องคลอดที่แคบเล็กแล้วหัวคิ้วขมวดมุ่น

ได้ยินว่าข้างในต้องการกรรไกร สร้อยประจำไม้หนานมู่มือไทเฮา
แทบจะร่วงหล่นลงพื้น แล้วผงกศิรชะให้เจิ้งหมั้วมัวอย่างงงววย ไทเฮา
มือทำเย็นเฉียบ สองขาอ่อนยวบ ถ้าไม่ใช่ประทับนั่งอยู่เกรงว่าคงทรุดลงไป
กองกับพื้นแล้ว

ข้างในจะผ่าท้องเอาเด็กออกมาจริงๆ แล้ว!

ถ้าสุดท้ายแล้วหลวนอวีนชูรักษาจุดต่างขาให้นางไม่หาย เด็ก
ไร้มารดาผู้หนึ่งจะได้เติบโตขึ้นมาหรือไม่

การตัดสินใจในครั้งนี้ของไทเฮาถูกหรือผิดกันแน่

มืออยู่ชั่วขณะหนึ่งที่ไทเฮาอยากจะพุ่งเข้าไปในห้องคลอดยิ่งนัก ไป
ยับยั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่ความสุขุมเยือกเย็นและความ
ลุ่มลึกที่บ่มเพาะมานานปีก็ทำให้นางยังคงนั่งนิ่งอยู่บนแท่นไม้จันทร์ม่วง
แกะลายหงส์มังกรเลี่ยมฝังด้วยหินหยกตัวนั้น เพียงขยับลูกประจำไม้หนานมู
เร็วขึ้น นิ้วมือผอมแห้งทั้งสิบสิ้นเทาไม่หยุด ดุจผู้เฒ่าอายุแปดสิบเก้าสิบปี

ส่องเต็มองเจิ้งหมั้วมัวที่ถือกรรไกรเข้าไปอย่างระมัดระวังด้วยท่าที่
ตะลึงงัน ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ทอดถอนใจ เพียงหวังว่าจะเป็นพระราชโอรส

ต่างจากไทเฮากับฮ่องเต้ที่กำลังร้อใจ เหลียนชูเพยกลับรู้สึกดีใจยิ่ง
พยายามควบคุมความปลื้มปิติยินดีเอาไว้ ใจเต้นตึกตักไม่เป็นลำดับ

เด็กที่ไร้มารดาผู้หนึ่งอยู่ในตำหนักฝ่ายในที่เยียบเย็นอิมคริมแห่งนี้
เติบโตขึ้นมาได้ก็แปลกแล้ว!

หลวนอวีนชูหนีบกรรไกรขึ้นมา นางลึงเลอยู่ชั่วขณะ ก่อนฉวยจังหวะที่
มดลูกบีบรัดตัวอย่างรุนแรงระลอกหนึ่งตัดลงไปอย่างเด็ดเดี่ยว บั้นท้ายของ

ทารกโผล่ออกมาแล้ว ปากช่องคลอดก็เปิด แต่เพราะเป็นท้องแรก ทั้งทารก
เอามันทำยออก ช่องคลอดจึงไม่อาจขยายได้เต็มที่ นางจำเป็นต้องกีด
ด้านข้าง

ทางหนึ่งก็ส่งสายตาให้ห่านหมัวหมัวใช้ผ้าฝ้ายที่เตรียมไว้อยู่ก่อนแล้ว
กีดห้ามเลือด หลวนอวินชูคออยู่ ดึงเท้าทั้งสองของทารกให้ร่างออกมา
ข้างนอกช้าๆ จากนั้นก็สอดมือเข้าไปข้างในดึงมือน้อยๆ ข้างหนึ่งแล้วก็ดึงมือ
อีกข้างหนึ่งออกมา แต่หัวไหล่กับศีรษะของทารกยังไม่ออก

ทุกคนต่างเบิกตากว้าง สีหน้าของห่านหมัวหมัวซีดเทาดูจนคนตาย
นิ้วมือที่กีดผ้าฝ้ายห้ามเลือดสิ้นระริก ถ้าไม่ใช่หลวนอวินผู้มีสีหน้าสงบนิ่ง
นางคงทรุดลงไปกองกับพื้นนานแล้ว

เหตุการณ์เช่นนี้นางเคยเห็นมาแล้ว ตอนแรกก็ดูราบรื่นดี แต่ตอน
ดึงศีรษะออกมาคางของทารกติดอยู่กับกระดูกเชิงกราน สุดท้ายก็ปิดจน
คอหัก

ตอนนี้ดูเหมือนชีวิตของเหยาก็จะรักษาไว้ได้แล้ว แต่คำพูดที่โศก
ถ่ายทอดเข้ามาคือรักษาเด็กไม่รักษาผู้ใหญ่ เห็นแล้วว่าเป็นพระราชโอรส
ถ้ารักษาไว้ไม่ได้จริง พวกนางใช้ยังคงถูกประหารทั้งครอบครัวหรือไม่

ในใจห่านหมัวภรรยาไม่สงบคล้ายกลัวมากกว่าจะรบกวน
หลวนอวินชู นางจึงกลั่นลมหายใจ เบิกตากว้างมองอีกฝ่าย

เพียงเห็นสองมือของหลวนอวินชูกุมมันทำยของทารกไว้มัน
นิ้วหัวแม่มือทั้งสองประคองด้านข้างของแผ่นหลังทารกไว้ ค่อยๆ หมุน
ขยับตัวเขาลงมาจนหัวไหล่และแขนโผล่ออกมาข้างหนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัว
ทารกขึ้นไป หัวไหล่และแขนอีกข้างหนึ่งก็โผล่ออกมา

หลวนอวินชูพักหายใจหนึ่งแล้วหมุนแผ่นหลังของทารกขึ้นไป
ด้านบนอีกครั้ง เขามีอวางไว้ที่ได้ท้องให้เขาชื่ออยู่บนหน้าแขนข้างซ้าย
นิ้วกลางของมือซ้ายเหยียดเข้าไปในปากของทารก นิ้วมืออื่นที่เหลือประคอง
กระดูกขากรรไกรบนทั้งสองข้างไว้ มือขวาจดช่วงไหล่ของทารกจาก
ทางด้านหลังเอาไว้แล้วค่อยๆ ดึงออกมาช้าๆ ปากก็ร้องบอกให้เหยากุ้ยเพย
ออกแรงเบ่ง หลวนอวินชูเองก็กลั้นหายใจจนหน้าแดง...

"ออกมาแล้ว!"

ไม่รู้ผู้ใดร้องขึ้นมา หานหม่อมมัวลุ่มแปะลงไปนั่งกับพื้น ถ้าไม่ใช่ในมือ
หลวนอวินชูกุมทารกอยู่นางก็แทบจะทรุดลงไปกับพื้นเช่นกัน ขาทั้งสองข้าง
สั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่ เหงื่อเม็ดโตเท่าเมล็ดถั่วไหลจากหน้าผากลงมา เสื้อผ้า
เปียกชุ่มแนบติดร่างราวกับเพิ่งขึ้นมาจากน้ำ

หฺรูเยียนก้าวเข้ามาเช็ดเหงื่อให้หลวนอวินชู พอเห็นทารกในมือนาง
สองตาปิดแน่น ใบหน้าเขียวอมม่วงก็ร้องขึ้น

"สวรรค์ สีหน้าของเขาเขียวอมม่วง ไซ้หายใจไม่ออกจนแก่แล้ว
หรือไม่เจ้าคะ!"

เสียงหฺรูเยียนสั้นเล็กน้อย เจ็บไปด้วยความหวาดหวั่นอย่างลึกซึ้ง
ขุมหนึ่ง

ทุกคนนึกขึ้นมาได้ในทันทีว่าเด็กยังไม่ได้ออกมาเลย ทุกอย่าง
พลันวุ่นวายโกลาหล เหยากุ้ยเพยที่หลับตาคล้ายหลับไปแล้วพอได้ยิน
คำพูดนี้ก็ร้องให้ตะโกนออกมา

ฟางเซิง ฟางจู่ ฟางอี และฟางฉินซึ่งเป็นนางกำนัลประจำตัวทั้งสี่ก็ยิ่ง
หวาดผวา ตอนแรกพากันวิ่งมาที่ทารก แต่พอได้ยินเหยากุ้ยเพยกรีร้อง

ก็หมุนตัวถูกลับไปที่หัวเตียง แต่ห้วงพะวงถึงทารกอยู่ จึงยังหันหน้ามองมา ไม่หยุด

"ไม่เป็นไรๆ" หานหมั้วหมั้วที่ได้สติกลับคืนมาก็ลุกพรวดขึ้น เข้ามา รับตัวทารกไป "ก๊วยเพยไม่ต้องห่วงพะคะ เรื่องทำนองนี้หม่อมฉันพบเห็น มามากแล้ว เป็นเพราะจุ้มุกตัน เซ็ดให้สะอาดก็หมดเรื่องแล้ว"

ทางนี้พูดไป ทางโน้นเจ้หมั้วหมั้วก็เข้ามาช่วยตัดสายสะดืออย่าง ชำนิชำนาญ

เรื่องพวกนี้หม่อมต๋ายชำนาญกว่าตน หลวนอวินซูจึงไม่ได้พูดอะไร เอนร่างฟังหูเยียนชอบหายใจ หูเยียนเห็นนางอ่อนล้าเช่นนี้ก็ลืมนึกถึงความตายของทารกไปหมด สองมือโอบร่างนางไว้ หยิบผ้าออกมาเช็ดหน้า ใ้ นางด้วยความปวดใจ...

ไม่ได้เห็นว่าหานหมั้วหมั้วทำเช่นไร หลวนอวินซูเพียงได้ยินเสียงเพียะๆ ดังมาจากข้างหลังสองที จากนั้นก็ได้ยินเสียงร้องไห้ดังก้องประหนึ่งได้ยินเสียงดนตรีจากสวรรค์ ทุกคนจิตใจสะท้านไหว ในห้องคลอดพลันเงียบสงัดไร้เสียง เพียงได้ยินเสียงร้องอูแว้วๆ ดังขึ้นทุกที

ผ่านไปพักใหญ่ ไม่รู้ผู้ใดส่งเสียงร้องขึ้น "ขอแสดงความยินดีกับ ก๊วยเพย ทรงได้พระราชโอรสพะคะ!" ทุกคนจึงได้สติกลับคืนมา จากนั้น เสียงแสดงความยินดีก็ดังขึ้นมาพักหนึ่ง ในน้ำเสียงเจ้อไปด้วยความตื่นตื่น ดีใจ บรรยากาศที่อึดอัดตึงเครียดในช่วงก่อนหน้าก็ถูกกวาดหายไปหมดสิ้น

"เร็วเข้า" น้ำตายังไม่ทันแห้ง เหยา ก๊วยเพยก็มีสี่หน้ายิ้มแย้มดูจุบปมา แล้ว "รีบไปกราบทูลเสด็จแม่กับฝ่าบาทให้ทรงทราบ"

ฟางจู้รับคำเดินออกไปก่อนแล้ว

ถึงรจะยังไม่ออกมา แต่เรื่องพวกนี้หมอต้าแยช่านาญยั้ง เจียงหม้วม้ว ยกแก้อี้มาให้หลวนอวีนชู "ต่งฟูเหรินนั่งพักสักครู่ก่อน ที่เหลื่อมอบให้เป็นหน้าที่ของพวกเราเถิด"

น้ำเสียงนอบน้อมราวกับเป็นบ่าว

มีนางกำนัลยกน้ำมาให้หลวนอวีนชูล้างมือ ทั้งยกน้ำชามาให้แล้ว

เห็นเหล่าหมอต้าแยจัดการทุกอย่างเรียบร้อยดี หลวนอวีนชูก็รับ โยตันหม่อน* กับเข็มทรงรูปตัวยูจากหูเยียนที่จัดเตรียมอยู่ก่อนแล้วเริ่มเย็บปากแผลที่กรีดไว้ในช่วงก่อนหน้า

หานหม้วม้วเป็นหมอต้าแยที่มีประสบการณ์โชกโชก เคยเห็นช่องคลอดฉีกขาดเพราะทารกตัวใหญ่เกินไปมาไม่น้อย แต่ยังไม่เคยเห็นมีใครเคยเย็บมาก่อนจึงอดประหลาดใจไม่ได้ "นี่คือด้ายอะไรกัน เย็บเช่นนี้ก็ใช้ได้แล้วหรือ"

"นี่คือโยตันหม่อน..." หลวนอวีนชูไม่ได้เงยหน้า ยังคงเย็บอย่างตั้งอกตั้งใจ "เป็นเปลือกต้นหม่อนที่ลอกผิวสีเหลืองด้านนอกออก เอาเปลือกด้านในสีขาวมาทูป มีความเหนียวมาก..." นางเย็บเข็มสุดท้ายเสร็จก็ขมวดปมแล้วใช้กรรไกรตัด เงยหน้าขึ้นเห็นหานหม้วม้วยั้งมองนางอยู่ จึงเอ่ยว่า "หานหม้วม้วก็รู้ เดิมเปลือกสีขาวของต้นหม่อนก็เป็นยาอยู่แล้ว ฤทธิ์เย็น มีสรรพคุณแก้ร้อนในดับพิษ ใช้เย็บบาดแผลก็จะช่วยให้หายเร็วขึ้น"

"เนื้อคนก็เย็บได้หรือ น่าประหลาดเสียจริง..." ดวงตาทั้งสองของหานหม้วม้ววิบวิบเป็นประกาย "อยู่มาครั้งก่อนชีวิต วันนี้นับว่าซ้ำได้"

* โยตันหม่อน เป็นเส้นใยที่ได้จากลำต้นของต้นหม่อน โดยลอกเปลือกสีเหลืองภายนอกออกให้เหลือแต่ผิวชั้นที่เป็นเส้นใยสีขาวบริสุทธิ์ นำมาทูปและแปรรูปจนกลายเป็นเส้นใยเล็กๆ ในตำราแพทย์จีนโยชันนี้มีความยืดหยุ่นและช่วยระบายความร้อน ขับพิษ ทำให้บาดแผลสมานตัวได้เร็วขึ้น

เปิดหูเปิดตาแล้ว" นางฉมูมือสั้นๆ ที่หยาบกระด้างไปมา "ของสิ่งนี้ใช้การได้จริงหรือ ต่งฟูเหรินช่วยสอนข้าหน่อยจะได้หรือไม่"

หลวนอวีนชูเพียงยิ้มๆ

นี่เป็นวิธีที่ข้าคิดออกมาได้เมื่อจวนตัว ถึงกับมีคนอยากเรียนแล้ว

เดินมากผิดไปตัวหนึ่งก็แพ้ทั้งกระดาน ตำแหน่งของเขาที่เมื่อครู่ยังกัวไม้กัวมือเรียกนางอยู่ พริบตาเดียวก็เลือนหายไปแล้ว มองทากรน้อยที่ร้องอุแว้วๆ อยู่ในอ้อมแขนไทเฮา เหลียนชูเฟยยังมีความรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง ถ้าไม่ใช่คู่อิวี่แอบประคองนางอยู่ข้างหลัง นางคงทรุดนั่งลงไปกับพื้นนานแล้ว

ที่แท้แล้วนางพลาดตรงที่ใดหรือ

ฝีมือการรักษาของหลวนอวีนชูอัศจรรย์ถึงเพียงนั้นจริงหรือ แล้วเพราะเหตุใดก่อนหน้านี้ยังมาขอรับรองนางอย่างน่าเวทนาสงสาร

ไทเฮากวาดสายตามองเหลียนชูเฟยที่หน้าซีดดูกระดาศขาว เหี่ยวเฉาดูจะเชื่อถือได้น้ำค้ำแข็ง* แวบหนึ่งแล้วฉมูหย่นอยู่ในใจ หันไปรับสั่งกับอวี่หาน

"ไป ตกรางวัลให้หมอต่าแยทุกคน ผ้าแพรห้าพับ เงินเนื้อดีหนึ่งร้อยตำลึง อี๋ม..." ไทเฮาคุ่นคิดอย่างจริงจัง "ให้สำนักพระราชวังทำป้ายทองคำให้อวีนชูแผ่นหนึ่ง!"

น้อยครั้งที่ไทเฮาจะอารมณ์ดีเช่นนั้น อวี่หานก็หัวเราะ "ไทเฮาจะทรงให้

* เหี่ยวเฉาดูจะเชื่อถือได้น้ำค้ำแข็ง เป็นคำอุปมาทางตอนเหนือของจีนในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง ช่วงกลางคืนอุณหภูมิจะลดต่ำ ทำให้เกิดน้ำค้างแข็ง มะเขือที่ยังไม่ได้เก็บลูกเมื่อถูกน้ำค้างแข็งเกาะผิวภายนอกก็จะเหี่ยวเฉาและร่วงหล่นไป

สลักอักษรใดเพคะ"

ไทเฮาตรัสโดยไม่ต้องคิด "มีอภิวินิจฉัยชีวิต"*

"จวนกัวงมีไชโรงหมอ ไทเฮาทรงประทานป้ายนี้ให้ จะให้พวกนางแขวนไว้ที่ใดเพคะ" อภิวินิจฉัยแล้วรับทากรมา "ไทเฮาทรงปลื้มปีติเช่นนี้ ไม่สู้ประทานของอื่นดีกว่าหรือเพคะ"

จะอย่างไรแต่วันหลวนก็ไม่ให้ความสำคัญกับวิชาการแพทย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลวนอวิ⁺นยังเป็นสตรีผู้หนึ่ง ไทเฮาประทานของสิ่งนี้จะกลายเป็นการหาคุณค่าอันใดของป้ายทองคำมิได้

"อืม..." ไทเฮาผงกศีรษะ แต่ตรึกรออยู่นานก็ยังคงรู้สึกว่าจะไม่มีของสิ่งใดจะดีไปกว่าคำที่คำนี้ จึงตรัสว่า "ก็ไม่ใช่ต้องเป็นโรงหมอ จึงจะแขวนของสิ่งนี้ได้เสียหน่อย มอบของสิ่งนี้เถิด"

"เพคะ" อภิวินิจฉัยรับคำ ในใจกลับแอบนึกขำความดีอันของไทเฮา แผ่นป้ายทองคำนี้ส่งออกไปเมื่อใด หลวนอวิ⁺นจะต้องมีชื่อเสียงโด่งดังขจรขยาย อาจะกลบคำว่า 'บัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุค' ไปเลยก็ได้

แต่ความหมายกลับต่างกันมาก ต่อให้ชื่อเสียงโด่งดังเพียงใด จะอย่างไรการรักษาโรคก็ถือเป็นอาชีพเก้าฐานะขั้นต่ำ จวนกัวงที่มีส่งน่าเกรงขามกลับมีหมอหญิงโด่งดังอยู่ผู้หนึ่ง ไม่รู้ตั้งกัวงที่ต้องเห็นป้ายนี้ทุกวันจะรู้สึกกลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกสักเพียงใด

* มาจากคำว่า 'เมี่ยวไสวหุยซุน' คำว่า 'หุยซุน' โดยทั่วไปมีความหมายว่า 'กลับคืนสู่ชีวิตชีวา' ชาวจีนมีสำนวน 'เมี่ยวไสวหุยซุน' มีความหมายตรงตัวว่า 'มีอภิวินิจฉัยชีวิต' ใช้ชื่นชมผู้มิวิชาแพทย์ล้ำเลิศ สามารถคืนชีวิตให้แก่ผู้ที่ป่วยหนักปางตายได้

"ฝ่าบาททรงทำอะไรอยู่หรือ" มาถึงหน้าประตูตำหนักหยิ่งเต๋อ เว่ยกงกง ก็ถามชั้นที่น้อยที่ออกมารับหน้า

"คารวะหัวหน้าเว่ย ฝ่าบาททรงกำลังอ่านรายงานการศึกษาประจำวันออก อยู่ขอรับ" ชั้นที่น้อยทำความเคารพเว่ยกงกงอย่างนอบน้อม
เว่ยกงกงย่นหัวคิ้ว

หนังสือกราบทูลข้อราชการของเหล่าขุนนางล้วนต้องผ่านการ ตรวจสอบจากวังตะวันตก มีเพียงรายงานการศึกษาของแม่ทัพใหญ่เท่านั้น ที่ส่งมาที่ตำหนักหยิ่งเต๋อโดยตรง ดีที่เขาเพิ่งได้รับจดหมายลับจากนายท่าน แม่ทัพใหญ่ทำศึกอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค ยึดเมืองได้สามเมืองติดๆ กัน หากไม่เขาก็ยากจะคาดเดาสภาพจิตใจของฮ่องเต้หลังอ่านรายงานการศึกษา จากแนวหน้าได้

"ฝ่าบาททรงอารมณ์ดียิ่ง กำลังเรียกหาท่านอยู่ขอรับ" เห็นเว่ยกงกง ย่นหัวคิ้ว ชั้นที่น้อยก็บอกอย่างเอใจ

เว่ยกงกงพยักหน้า หันไปรับจานแก้วเจียรระโนแกะลายหงส์คุ้มมังกร จากมือชั้นที่อยู่ข้างหลังแล้วสาวเท้าก้าวเข้าไปในตำหนักหยิ่งเต๋อ

"ฮ่าๆ" ได้ยินเสียงฮ่องเต้หัวเราะดังมาแต่ไกล "สวีนิซียกทัพไปได้เพียง หนึ่งเดือนก็ยึดเมืองมาได้สามเมืองแล้ว"

"ฝ่าบาททรงพระปรีชา ทรงมีบุญบารมีเสมอฟ้า" เว่ยกงกงเร่งฝีเท้า เร็วขึ้น บีบเสียงกล่าวประจบ "แนวหน้าแจ้งข่าวชัยชนะมาติดๆ กัน ทั้งหมดนี้ เป็นเพราะฝ่าบาททรงเปิดความเห็นของทุกคนทิ้งไปและวางแผนอย่าง ชาญฉลาด!"

152

"ฮ่าๆๆ" คำพูดไม่กี่คำของเว่ยกงกงเอ่ยได้เหมาะเจาะจนทำให้ฮ่องเต้เบิกบานใจยิ่ง หัวเราะฮ่าๆ ขึ้นมาอีกครั้ง "กองทัพของเราทำศึกได้อย่างราบรื่นไปตลอดทาง ท้าแคว้นชื่อล่าถอยไปไม่หยุด" ดวงตาของฮ่องเต้วิบวับไปด้วยประกายแปลกตา "ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป ไม่เกินสามเดือนแม่ทัพใหญ่จะต้องยกทัพกลับมาพร้อมกับชัยชนะแน่" ฮ่องเต้ปิดหนังสือราชการ ร้องเรียกขึ้น "...เสี่ยวเว่ยจื่อ"

เว่ยกงกงสะดุ้ง "พะยะค่ะ ฝ่าบาท"

"เจ้าว่า...สวีนี่มีความดีความชอบมากเพียงนี้ เราควรให้รางวัลอะไรแก่เขาดี"

"เอ่อ..."

หลายวันก่อนมีข่าวชัยชนะแจ้งมา ฮ่องเต้เพิ่งพระราชทานทองคำหนึ่งพันตำลึงกับกระบี่เสินกยูให้แม่ทัพใหญ่ วันนี้จะพระราชทานรางวัลอีกแล้ว

ตามแผนการของนายท่าน แม่ทัพใหญ่ยกทัพไปปราบตะวันออกในครั้งนี้อ่างน้อยต้องยึดเมืองต่างๆ ของแคว้นชื่อครึ่งแคว้นรวมทั้งเมืองหลวงด้วย ถ้าแม่ทัพใหญ่ยึดได้เมืองหนึ่งก็รายงานมาครั้งหนึ่ง รายงานครั้งหนึ่งก็พระราชทานรางวัลให้ครั้งหนึ่งเช่นนี้ ราชสำนักจะไม่ล้มครืนหรือ

เว่ยกงกงแอบชำเลื่องมองดวงตาที่เปล่งประกายวิบวับของฮ่องเต้ ความคิดหมุนเร็วรี ไตร่ตรองว่าควรจะยุยงส่งเสริมให้ขุนบำเหน็จใหญ่โตช่วยสร้างศัตรูให้แม่ทัพใหญ่อีกสักหน่อย หรือจะตัดทานให้เป็นดั่งลำธารเล็กไหลยาวไกล* จะได้ไม่ใช่สุดท้ายพอยึดเมืองหลวงของแคว้นชื่อได้ ฮ่องเต้ก็ไม่มีอะไรจะขุนบำเหน็จแล้ว

ใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก ขณะเว่ยกงกงจะเอ่ยปากกลับได้ยินฮ่องเต้ตรัสอย่างคึกคักฮึกเหิม "ทั้งกองทัพไม่ว่าผู้น้อยผู้ใหญ่ให้ขุนบำเหน็จทุกคนสิบตำลึงเงิน ขุนศึกมีบำเหน็จต่างหาก เจ้าว่าเป็นอย่างไร" แล้วมุ่นคิ้ว "...จะน้อยไปสักหน่อยหรือไม่ พวกเขาจะยิ้มเยาะว่าเราชี้เหนี่ยวไปหรือไม่" ฮ่องเต้กำศีระชะลง จ้องมองเว่ยกงกง "เสี่ยวเว่ยจื่อ เจ้าว่า...เราขุนบำเหน็จเท่าไรดี"

ฮ่องเต้จะทรงขุนบำเหน็จให้กองทัพหรือ

ฟังคำพูดนี้แล้วเว่ยกงกงที่เดิมเข้าใจว่าฮ่องเต้เพียงจะตรกรางวัลพอเป็นพิธีถึงกับตาเบิกค้าง

การยกทัพไปทำศึกตะวันออกครั้งนี้แคว้นหลวนเกณฑท์ทหารไปเกือบร้อยหมื่นนาย อาจจะทำให้สิบตำลึงเงินเป็นจำนวนน้อยนิด แต่มอบให้ทุกคนคนละสิบตำลึงเงิน คำนวณแล้วก็เงินเกือบหนึ่งพันหมื่นตำลึงเงิน

* ลำธารเล็กไหลยาวไกล เป็นการอุปมาว่าการประหยัต์มัธยัสถ์จะทำให้มีใช้สอยตลอดไปไม่ขาดแคลนเงินทอง

เลยที่ได้เดียว!

นี่ยังไม่รวมถึงขุนศึกในกองทัพที่มีระดับชั้นขุนนาง การปูนบำเหน็จให้พวกเขาย่อมต้องมากกว่าทหารทั่วไป

แคว้นหลวนแม้จะมีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ ดินดี แต่ก็รับมือกับความโอหังฟุ้งเฟ้อ มีชีวิตสำมะเลเทเมา ใช้เงินเป็นเบี้ยอย่างไม่มีขีดจำกัดของฮ่องเต้ไม่ไหว นับแต่พระองค์ขึ้นครองราชย์มาก็ถูกลงเงินจนท้องพระคลังว่างเปล่าไปนานแล้ว เสบียงกึ่งที่แม่ทัพใหญ่ยกทัพไปทำศึกตระวันออกในครั้งนี้นี้ล้วนมาจากขุนนางด้านล่างเที่ยวขูดรีดภาษีซ้ำซ้อน ประสมประเสจากทางโน้นทางนี้ถึงพอกล้อมเกล้า้มจัดหาให้ได้ แล้วเงินเกือบหนึ่งพันหมื่นตำลึงนี้จะเอามาจากที่ใด

ฮ่องเต้เพียงถูกขยชนะที่อยู่ตรงหน้าทำให้มัวเมา เชื้อมันและอดล้าพองจนเกินความเป็นจริงมากไป เข้าใจว่าจะสามารถพิชิตแคว้นซื่อได้ภายในสามเดือน แต่หาฐู้ไม่ว่าเป็นเพราะแคว้นซื่อรู้ตัวว่าไม่อาจต้านทานกองทัพพันธมิตรของแคว้นหลินกับแคว้นหลวนได้จึงจริงจังลดขนาดพื้นที่ในการรบจะได้รวมกำลังเพื่อตีโต้กลับไปได้สะดวก ที่สวินซื่อได้มาเป็นเพียงเมืองว่างเปล่าบางเมืองเท่านั้น ยิ่งทำศึกต่อไปก็จะยิ่งโจมตียากขึ้น และยิ่งต้องการเงินและเสบียงมากขึ้น ก็เหมือนกับสิงโตที่เข้มแข็งทรงพลังย่อมต้องอ้าปากกว้างเป็นหลุมลึกที่ไว้กัน ยิ่งคล้ายถ้ำที่มีดมืด กลืนกินทรัพยากรและเงินทองที่มีอยู่เพียงน้อยนิดของแคว้นหลวนให้หมดไป

นายท่านเคยคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ถึงจะมีทัพหลินแอบให้การช่วยเหลือ การที่แม่ทัพใหญ่จะยึดเมืองหลวงของแคว้นซื่อได้อย่างราบรื่นอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาหนึ่งปี เวลานี้เพิ่งยึดได้เมืองสองเมืองก็ปูนบำเหน็จกองทัพแล้ว

หนึ่งปีผ่านไป แคว้นหลวนยังจะมีกำลังทรัพย์มาประดับประดาการทำศึก
ในครั้งนี้อีก

ไม่มีเงินสองเตี้ยก็ต้องเพิ่มภาษี เหล่าราษฎรก็จะบ่นว่าด้วยความ
คับแค้นใจไปทั่ว ผู้คนไม่อาจอยู่เย็นเป็นสุขได้ กอปรกับสองเตี้ยใช้เวลา
เบาปัญญาทั้งยังมีนิสัยโหดร้ายทารุณ โห่หังฟุ่เพื่อย ส่ามะเลเทเมา
พูดยากว่าจะไม่ยั่วจนราษฎรลุกขึ้นมาจ้อจลาจล

นี่เป็นโอกาสในการตัดกำลังแคว้นหลวนที่ทำได้ยากครั้งหนึ่ง!

แต่...นายท่านไม่เพียงแค่ว่าจะล้มล้างแคว้นหลวน เขายังต้องการ
รวมสามแคว้นเป็นหนึ่งเดียว ถ้าราษฎรแคว้นหลวนลุกฮือขึ้นมาจ้อจลาจล
เร็วเกินไป เกิดศึกทั้งภายในภายนอกใน กำลังทรัพย์แห่งเดียวจนไม่อาจทำศึก
ต่อไปได้ ก็พูดยากว่าสองเตี้ยจะไม่แอบไปเจรจาสงบศึกกับแคว้นซื่อ ทำให้
แคว้นหลวต้องตกอยู่ในภาวะชะงักงัน

ในสถานการณ์ที่จะซำยก็ไม่ใช่จะซำยก็ได้เช่นนี้ เว่ยกงกงถึงกับ
ไม่รู้ว่า 'ระดับความเหมาะสม' ที่ว่านี้ควรอยู่ขั้นใด ช่วงเวลานั้นเขาที่แต่ไรมา
ปราดเปรี๊ยะมีปฏิภาณเฉียบไวหน้าผากกลับเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็กๆ

เว่ยกงกงแอบชำเลืองมองสีหน้าของสองเตี้ยแล้วคุกเข่าตึงลงไป
โขกศีรษะแล้วว่า "เรื่องอาหารและงานของบ้านเมือง กระหม่อมไม่กล้า
แสดงความคิดเห็นพะยะค่ะ"

"เจ้าอะไรก็ดี เสียแต่ซี้ซลาดเกินไป" สองเตี้ยจึงหันไป จากนั้นก็ส่ายหน้า
ถอนหายใจ "เรื่องที่เราอนุญาตแล้ว เจ้าจะกลัวอันใด" เห็นเว่ยกงกงจะ
โขกศีรษะอีกสองเตี้ยจึงโบกมือยับยั้ง "เอาเถิดๆ เราจะไม่ถามเจ้า" แล้วตรัส
ต่อ "เจ้าประพุดดีตัวอยู่ในกรอบไปเสียทุกอย่าง ตั้งอกตั้งใจปรนนิบัติเรา

ตาแก่พวกนั้นยังจะบอกว่าเจ้าก่อกวนกิจการของราชสำนักอีก!"

"ฝ่าบาททรงเข้าพระทัยถึงความตั้งใจดีของกระหม่อมก็พอ ปรนนิบัติฝ่าบาทให้ดีเป็นหน้าที่ของกระหม่อมพะย่ะค่ะ" เว่ยกงกงตาแดงกำขึ้นมา

"ถ้าขุนนางใหญ่ในราชสำนักล้วนเป็นเหมือนเจ้าก็คงดี" ฮ่องเต๋ออกจะซาบซึ่งใจ แล้วโยนรายงานด้านการศึกไปบนโต๊ะทรงพระอักษร "น่าเสียดายในราชสำนักมีแต่พวกโลกโมโหสันไม่รู้จักพอ วันๆ อ้าปากหุบปากก็เอาแต่ขอตำแหน่งขุนนาง ขอเงินกับเรา!" เสี่ยงพลันเปลี่ยนเป็นฉุนเฉียวยิ่ง ซี้มาที่เว่ยกงกง "เจ้าว่าเราต้องมีตำแหน่งขุนนางเท่าไร ต้องมีเงินเท่าไรจึงจะสนองความพอใจของพวกเขาได้"

ขณะที่แต่ละคนที่อยู่สองข้างของฮ่องเต๋เนื้อตัวสั่นเทาสีหน้าแปรเปลี่ยน พวกเขาเ็นสงบนิ่งตัวแข็งราวกับหุ่น กลัวยิ่งว่าถ้าส่งเสียงออกไปเพียงเล็กน้อย ก็จะถูกฮ่องเต๋สังเกตเห็นและฟาดเข้ามากลางแสกหน้า

เว่ยกงกงก้มศีรษะต่ำ ไม่ยอมเปิดปาก

ในตำหนักยังเตอที่กว้างใหญ่นี้หากมีเข็มตกก็ได้ยิน

"เรารู้ เจ้าไม่อยากจะพูดเรื่องไม่ดีของพวกเขา กลัวจะส่งผลต่อการตัดสินใจของเรา เราจะไม่ฝืนใจเจ้า เจ้าลุกขึ้นเถิด" ฮ่องเต๋โบกมืออย่างรำคาญใจ "...เรียกเหยาเหิงป้อมาพบเรา!"

เว่ยกงกงรับคำอย่างนอบน้อม ลุกขึ้นมาแล้วส่งสายตาให้ชั้นที่น้อยผู้หนึ่ง

"ช่างเถิด" ชั้นที่น้อยเดินเกือบจะถึงประตูวังอยู่แล้ว ฮ่องเต๋จึงโบกมืออีก "...ครั้งก่อนเราจะสร้างสวนให้ซูเพย เขาก็ปิดข้ายปิดขวาบอกท้องพระคลังว่างเปล่าบ้าง กริธาทัพไปตะวันออกขาดเสบียงบ้าง"

ฮ่องเต้สีหน้าแดงก่ำ อารมณ์ค่อนข้างเดือดพล่าน "ตาแก่ผู้นี้ถึงกับปลุกปั่น ขุนนางทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายปกครองทั้งราชสำนักถวายสารทักทวน ยังทำให้เสด็จแม่ตกอกตกใจอีกด้วย!" ฮ่องเต้ตบโต๊ะเสียงดังปัง "เขาไม่อาจทนเห็นเราดีต่อซูเฟย ไม่อาจทนเห็นเราดีต่อแม่ทัพใหญ่!" พระองค์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง "ปรึกษาเรื่องนี้กับเขา ยังไม่รู้เขาจะสร้างเรื่องหรือเล่นลูกไม้ อันใด ดีไม่ดีก็จะไปรบกวณเสด็จแม่อีก"

เว่ยกงกงสะดุ้งเอื้อมแล้วพุดคล้อยตามไปคำหนึ่ง "ฝ่าบาททรงพระปรีชา!"

ฮ่องเต้โกรธเกรี้ยวจนแค้นเสียงหัวเราะออกมา ปรายตามองเขา แวบหนึ่ง พลันนึกอะไรได้ดวงตาก็เป็นประกาย

"ตำแหน่งฮ่องเฮ่าว่างมาหลายปี" ฮ่องเต้มองเว่ยกงกงด้วยสายตาวิบวับ "เสียเว่ยจื่อ เจ้าว่าเราแต่งตั้งซูเฟยเป็นฮ่องเฮ่าเป็นอย่างไร" แล้วบอก "ซูเฟย อ่อนโยนมีคุณธรรม ครั้งก่อนเรารับปากจะสร้างสวนดอกไม้ให้นาง เขาก็ผิดคำพุดไป ครั้งนี้บิดาของนางสร้างความดีความชอบใหญ่หลวงเพียงนี้ ขุนนางทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายปกครองทั้งราชสำนักต้องไม่คัดค้านแน่" ฮ่องเต้ผงกศีรษะแล้วตรัสอย่างมั่นใจ "ใช่ แต่งตั้งนางเป็นฮ่องเฮ่า มีแต่นางที่คู่ควรเป็นฮ่องเฮ่าของเรา"

คาดไม่ถึงว่าฮ่องเต้จะมีความคิดเหลวไหลเช่นนี้ เว่ยกงกงตัวสั่นสะท้าน ฮ่องเต้เคยรับปาก ถ้าเหยาгүйเฟยประสูติพระราชโอรสจะแต่งตั้งนางเป็นฮ่องเฮ่า เรื่องนี้ขุนนางทั้งราชสำนักต่างรู้กันทั่ว ตำแหน่งฮ่องเฮ่าไม่ใช่สิ่งที่สามารถปูนบำเหน็จส่งเดชได้ แต่เกี่ยวพันถึงชะตากรรมของบ้านเมืองและราชสำนัก ดีไม่ดีอาจทำให้ราชสำนักเกิดความวุ่นวาย ต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

ศึกตะวันออกเพิ่งเริ่มต้น นายท่านกำชับแล้วกำชับอีก ในเวลาเช่นนี้

แคว้นหลวงจะต้องสงบ

ทว่าฮ่องเต้เหลวไหลเช่นนี้ แคว้นหลวงจะสงบได้อย่างไร

สิ่งที่ต้องใช้สำหรับการทำศึกสู้รบก็คือเงินและเสบียง สวินซีทำศึก
ตะวันออกอยู่ข้างนอก การส่งกำลังบำรุงจากแนวหลังล้วนต้องอาศัย
อัครเสนาบดีเหยาเป็นผู้ดำเนินการ ถ้าแต่งตั้งเหลียนซูเพยขึ้นเป็นฮ่องเฮา
จริง อัครเสนาบดีเหยาจะยอมนิ่งเฉยหรือ

แม่ทัพกับอัครเสนาบดีไม่ลงรอยกัน ขอเพียงอัครเสนาบดีเหยา
เล่นลูกไม้เล็กน้อย แม่ทัพใหญ่ก็จะตกอยู่ในสภาพอัปจน!

"ฝ่าบาทตรัสได้ถูกต้อง เหลียนซูเพยอ่อนโยนมีคุณธรรม เป็น
ผู้เหมาะสมต่อตำแหน่งฮ่องเฮาที่สุด" เห็นฮ่องเต้แยมยิ้มเบิกบาน เว่ยกงก
ก็เปลี่ยนประเด็น "เพียงแต่...ฝ่าบาททรงลืมไปแล้ว พระองค์ได้รับปากกั๋วเพย
ไว้ ถ้าพระนางประสูติพระราชโอรสก็จะทรงแต่งตั้งเป็นฮ่องเฮา"

"นาง..."

พอนึกถึงร่างอ้วนจุกกับใบหน้าที่บวมของเหยากั๋วเพย ฮ่องเต้ก็เกิด
ความรู้สึกสะอิดสะเอียนขึ้นมา ทว่าดูเหมือนเขาจะเคยรับปากเรื่องนี้ไว้จริงๆ
อดย่นหัวคิ้วไม่ได้ มองไปที่เว่ยกงก "แต่ไรมาเจ้าก็เป็นคนเฉลียวฉลาด
เช่นนั้นก็คิดหาวิธีให้เราสักข้อ ทำอย่างไรจึงจะยกเลิกคำมั่นสัญญานี้ได้"

"ฝ่าบาททรงเป็นประมุขของแผ่นดิน กษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำพะยะค่ะ"

"กษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ?!" ฮ่องเต้สีหน้าแปรเปลี่ยนทันที "เจ้าก็รู้จัก
เอาคำพูดนี้มาข่มขู่เราด้วยรี!"

เหงื่อเม็ดโตเท่าเม็ดธัญพืชร่วงหล่นหยาดตกลงมา เว่ยกงกคุกเข่าตึง
ลงไปแล้วโขกศีรษะ "กระหม่อมมีกล้าหลอกหลวงฝ่าบาท กระหม่อมหวังว่า

ถ้าฝ่าบาททรงทำเช่นนั้น อัครเสนาบดีเหยาจะเป็นคนแรกที่มารับปาก" แล้วเอ่ยเสริมขึ้น "ไม่ว่าอย่างไรก็ยกย่องก็เป็นบุตรสาวของเขา เป็นหลานสาวของไทยเฮา..."

"เป็นตาเฒ่าผู้หนึ่งอีกแล้ว!"

ฮ่องเต้ตวาดเสียงกร้าว จากนั้นก็นึกถึงขุนนางเก่าแก่ที่มักเกะกะ กิดขวางในราชสำนักเหล่านั้นกับไทเฮาที่มีอำนาจน่าเกรงขาม สีหน้าหม่นขมึนลง ตาเฒ่าเหล่านั้นไม่มีค่าควรแก่การกังวล อย่างมากก็สั่งหารทิ้งให้หมด หรือไม่กี่ไล่ให้กลับไปพักผ่อนยามเกษียณ ทว่ากับไทเฮาแล้วจะทำอย่างไร...

ฮ่องเต้หวาดกลัวพระมารดาที่อบรมสั่งสอนเขามาอย่างเข้มงวด และมีวิธีการที่ชั่วร้ายผู้หนึ่งมาตั้งแต่เกิด

เห็นฮ่องเต้ลังเล เว่ยกงกงจึงฉวยโอกาสเสนอความเห็น "...ฝ่าบาททรงวินิจฉัยได้กระจ่างแจ้ง ชูเฟยอ่อนหวานละมุนละไมใจกว้าง ย่อมไม่ใช่ใจเรื่องตำแหน่งฐานะ ขอเพียงในพระทัยของพระองค์เห็นนางเป็นสองเฮาโปรดปรานนางให้มากหน่อยก็พอ..." เขาหยุดไปเล็กน้อย "ฝ่าบาทอาจทรงแต่งตั้งนางเป็นก๊วยเฟยก่อน"

คำพูดประโยคเดียวของเว่ยกงกง คนสองคน...คนหนึ่งได้ตำแหน่ง คนหนึ่งได้รับความโปรดปราน นับว่าเสมอกัน

ไม่ผิดจากที่คาด ฮ่องเต้เผยสีหน้าเบิกบาน หัวเราะฮาๆ บอก

"ความคิดดี แม้เราจะไม่อาจแต่งตั้งนางเป็นสองเฮา แต่ก็แต่งตั้งนางเป็นก๊วยเฟยได้ เวลาเจอเรากับสองเฮาก็ไม่ต้องคุกเข่า มอบเกียรติและความโปรดปรานแก่นางอย่างไม่มีที่สิ้นสุด!" นึกถึงรูปร่างอ้วนจุ๋มที่ทำให้

คนสะอิดสะเอียนของเหยาгүйเพย สีหน้าฮ่องเต้ก็คุดันขึ้น "ต่อให้นางได้ตำแหน่งฮองเฮาไป ก็เป็นแค่ชื่อตำแหน่งลอยๆ บนกระดาษ นับแต่นี้เราไม่เหยียบย่างเข้าไปในตำหนักเฉาหยางอีก นางจะทำอันใดได้!"

"ฝ่าบาททรงพระปรีชา!" เว่ยกงกงหัวเราะหึๆ

ภรรยาและอนุของคนธรรมดายังต่อสู้กันไปต่อสู้กันมา นับประสาอะไรกับเหล่าสตรีในตำหนักฝ่ายใน!

พวกนางคนหนึ่งมีตำแหน่งฐานะ คนหนึ่งได้รับความโปรดปราน ผู้มีตำแหน่งใช้อำนาจกดขี่คนอื่น ผู้ได้รับความโปรดปรานอาศัยความโปรดปรานอวดผยอง รอให้เหยาгүйเพยกลับคืนสู่รูปโฉมที่งดงามดังเดิม จะต้องมีการต่อสู้ช่วงชิงกันอย่างไม่ตายไม่ยอมเลิกราเกิดขึ้นอีกครั้ง นับวันตำหนักฝ่ายในแห่งนี้ก็จะยิ่งครึกครื้นแล้ว...

จะให้ตีพ่อแม่ทัพใหญ่ยกทัพกลับสู่ราชสำนักแล้ว วิหคสิ้นเกาทันท์ซ็อน กระต่ายม้วยอย่างสุนัช* ถึงตอนนั้นบางทีนายท่านอาจไม่ต้องสิ้นเปลืองกำลัง อัครเสนาบดีเหยาгүйเพยก็จะลงมือจัดการกับแม่ทัพใหญ่แล้ว!

แก้ปัญหาเรื่องนี้ได้แล้วฮ่องเต้ก็เบิกบานใจยิ่ง พอหันมาจึงพบว่าในมือเว่ยกงกงถือจานแก้วเจียรระโนลายหงส์คู่มังกรมาโดยตลอด สายตาจับนั่งอยู่ที่นั่น

สายตาของเว่ยกงกงก็จับนั่งอยู่ที่จานในมือ

ฮ่องเต้ชอบสิ่งของแปลกประณีตเล็กๆ บางอย่าง เว้นเสียแต่มีไทเฮาอยู่ในสถานที่นั้นด้วย เว่ยกงกงจะไม่กล้าทำอะไรนุ่มบ่าม หากเป็นเวลาอื่นเขาจะพลิกแพลงใช้ภาษาขณะที่แตกต่างกันไปมาใส่หนังสือราชการและฎีกาต่างๆ

* วิหคสิ้นเกาทันท์ซ็อน กระต่ายม้วยอย่างสุนัช* เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อหมดประโยชน์แล้วก็กำจัดทิ้ง

เพื่อสร้างความพึงใจให้ฝ่ายบาท

เท่าที่ผ่านมาเว่ยกงกงน่าจะเป็นคนแรกที่ทำเช่นนี้กระมัง เหล่าขุนนางต่างไม่พอใจในการกระทำของเขา เห็นว่าการใช้จ่านมาใส่หนังสือราชการ และฎีกาดูไม่ใช่งานเป็นการเกินไป เป็นการสบประมาทไม่เคารพเหล่าขุนนาง แต่เขาไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้ ขอแค่ฮ่องเต้พึงใจก็พอ อย่างไรก็ตามเสียเรื่องเล็กน้อย ปลื้กย้อยเหล่านี้พวกเขาก็ไม่กล้าทูลทัดทานฮ่องเต้

ไม่ผิดจากที่คาด ฮ่องเต้เห็นจ่านแก้วเจียรระโนแะละลายหงส์คู่มังกรที่แวววาวพร่างพราวแล้ว หัวคิ้วหางตาล้วนเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

153

เว่ยกงกงก็ยิ้มตามไปด้วย

"ทูลฝ่าบาท นี่เป็นกำหนดการชำระภายในวันที่สามขององค์ชายใหญ่ พระยะคะ ไทเฮาขอให้ฝ่าบาททรงพิจารณา" เห็นสายตาส่องแต่ยังคงไม่ละจากร่างหญิงงามนิทรากิ่งเปลือย เว่ยกงกงหมุนจนอย่างแนบเนียน เผยให้เห็นอีกด้านหนึ่งของหญิงงามนิทรากิ่งเปลือยเกือบทั้งร่าง "ก๊วยเพยทูลขอให้ฝ่าบาทพระราชทานนามให้องค์ชายใหญ่พระยะคะ" เขาแอบชำเลืองมองสีหน้าฮ่องเต้ "กระหม่อมได้ยินคนที่วังอี้เสียดูดยุติกันเองว่า... ไทเฮาตรัสว่าองค์ชายใหญ่ผ่านภัยใหญ่หลวงมาได้ วันหน้าจะต้องมีบุญวาสนา... มีพระราชประสงค์จะแต่งตั้งให้เป็นองค์รัชทายาท"

"องค์รัชทายาท?" ฮ่องเต้คิ้วกระตุก

เมื่อก่อนฮ่องเต้ก็เคยมีความคิดเช่นนั้น แต่มีเหลี่ยมซุเพยแล้วย่อมต่างไป มีเพียงบุตรชายของพระองค์กับนางเท่านั้นที่คู่ควรเป็นองค์รัชทายาท

เป็นผู้สืบทอดผืนแผ่นดินนี้!

"องค์ชายใหญ่เกิดมาท่ามกลางความยากลำบาก เราไม่ปรารถนาสิ่งใดเพียงหวังให้เขามีชีวิตที่สงบสุข อืม..." ฮ้องเต๋ซังมวดคิ้วครุ่นคิด "ให้ชื่อที่ว่า 'จิ่งผิง' เกิด"

จิ่งผิง

เว่ยกงกงหัวใจระตุกไหว หากหวังให้องค์ชายใหญ่มีชีวิตที่สงบสุขจริงๆ มีคำมากมาย เช่น อันโท หย่งผิง เจิงผิง หนิงเซวียน ซึ่งล้วนแต่ใช้ได้ทั้งรุ่นหนูไม่ฟังดูคร่ำครึ แต่ฮ้องเต๋กลับเลือกคำว่า 'จิ่ง' โดยจิ่งมีความหมายว่า 'ที่สงบ' เห็นชัดว่าไม่คิดจะแต่งตั้งเขาเป็นองค์รัชทายาท

คิดมาถึงตรงนี้หัวใจของเว่ยกงกงก็เต้นตึกตักไม่เป็นลำดับขึ้นมา เจตนาของนายท่านก็คือให้เขาพยายามขัดขวางการแต่งตั้งองค์รัชทายาทอย่างเต็มที่ ตำแหน่งฮองเฮาไม่ต้องต่อสู้ช่วงชิงแล้ว ถ้าตำแหน่งองค์รัชทายาทยังว่างอยู่ วันหน้าถ้าเหลียนซูเฟยประสูติพระราชโอรสก็จะเกิดการแย่งชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทชนิดเจ้าตายข้าอยู่กันขึ้นมา ใครชนะใครแพ้ไม่สำคัญ ที่นายท่านต้องการคือทำให้แคว้นหลวนอ่อนแอลงให้มากที่สุด

ในใจเว่ยกงกงพลุ่งพล่านไม่สงบเหมือนน้ำเดือดพล่าน แต่ใบหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความนอบน้อม "นามนี้ดี มีความหมายและแสดงให้เห็นถึงความรักที่ฝ่าบาททรงมีต่อพระราชโอรส กุ้ยเฟยจะต้องซาบซึ้งพระทัยยิ่ง" เว่ยกงกงประจบสอพลอเต็มที่ หางตาลอบขำเลื่องมอท่าทีของฮ้องเต๋ "กระหม่อมจะไปร่ำงพระราชมโองการเดี๋ยวนี้พะยะค่ะ"

กลัวว่าราตรียาวนานความฝันยาวไกล* เว่ยกงกงจึงยุยงฮ้องเต๋ให้ออก

* ราตรียาวนานความฝันยาวไกล เป็นคำพังเพย หมายถึงเมื่อปล่อยให้เวลาล่วงเลยนานเข้า เรื่องราวก็อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้ายได้มากมาย

พระราชโองการในทันที เหล่าขุนนางพอเห็นนามนี้ย่อมคาดเดาเจตนาของ
ฝ่าบาทได้ ใครจะยังกล้าถวายสารให้แต่งตั้งองค์รัชทายาทอีก

เมื่อไม่มีคนคล้อยตาม ทั้งฮ่องเต้ก็คัดค้าน ต่อให้ไทเฮามีวิธีการ
มากเพียงใดก็จนปัญญาไม่อาจทำอะไรได้

ยังคงเป็นเสี่ยวเว่ยจื่อดี ไม่เคยห้ามเราทำโน่นทำนี่ เห็นเว่ยกงกง
ไม่ใส่ใจถึงความหมายที่ซ่อนแฝงอยู่ของนามนี้ ยิ่งไม่คำนึงถึงเจตนารมณ์
ของไทเฮา ไม่พูดพร่ำทำเพลงจะไปร่างพระราชโองการทันที ฮ่องเต้
ก็เบิกบานใจ ผงกศีรชะรับคำ ยื่นมือไปหยิบกำหนดการชำระกายของ
องค์ชายใหญ่มา

ร่างพระราชโองการเสร็จ เว่ยกงกงก็นำมามอบให้ฮ่องเต้อย่างนอบน้อม
"ก็ประกาศออกไปเช่นนี้เถิด" ฮ่องเต้กวาดตามองแวบหนึ่ง ผงกศีรชะ
แล้วชี้ไปที่กำหนดการชำระกาย "เราไม่มีความเห็น ทำตามที่ได้ตั้งแม่
เห็นสมควรก็แล้วกัน"

เว่ยกงกงรับคำ แล้วนี่ทำอะไรได้ จึงค้อมตัวลงกราบทูล

"องค์ชายใหญ่ทรงรอดพ้นภัยมาได้ ตามธรรมเนียมโบราณต้องมี
แม่บุญธรรม กุ้ยเฟยทรงกังวลว่าแม่นางหลวนจะนำพาความโชคร้าย
มาให้ ในกำหนดพิธีชำระกายจึงไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ ฝ่าบาททรงเห็นว่า..."
แล้วอธิบาย "กระหม่อมหวังว่าเงินกั้วกงกับแม่ทัพใหญ่จะถวายสาร
แสดงความเห็นต่าง"

เหยากุ้ยเฟยหวังว่าดวงชะตาของหลวนอวี่นจะยังเป็นภัยต่อองค์ชายใหญ่
แต่เหลียนซู่เฟยกลับมีความเห็นในทางตรงกันข้าม เหยากุ้ยเฟยไม่ยอมให้
เขาเอ่ยถึง แต่เขาไม่อาจไม่เอ่ยถึงได้จริงๆ

เพียงเว่ยกงกงเอ่ยถึงหลวนอวินซู ดวงตาส่องเต๋กั้เป็นประกาย "ได้ยินว่านางพักอยู่ที่ตำหนักเฉาหยาง"

"เอ๋อ..." เว่ยกงกงเหวี่ยงยื่นออกท่อมร่างทันที

เขาลืมไปได้อย่างไร นับแต่งงานชมดอกไม้ต้นในครั้งนั้นเป็นต้นมา ส่องเต๋กั้เฝ้าแต่คิดถึงหลวนอวินซูไม่ลืม ดีที่นางพำนักอยู่วังอีเสียงมาโดยตลอด ส่องเต๋จิงไม่กล้าทำอะไรน่วมบ่าม

มาบัดนี้ไม่เหมือนกันแล้ว เหยาгүйเพยหลังคลอดร่างกายอ่อนแอ ไทเฮาจึงให้หลวนอวินซูพักที่ตำหนักเฉาหยาง ต่อให้เหยาгүйเพยขวัญกล้าเพียงใดก็ไม่กล้าขัดขวางส่องเต๋เรียกหลวนอวินซูมาปรนนิบัติในห้องบรรทม เวลานี้ส่องเต๋ถามถึงเรื่องนี้ ไม่ใช่คิดจะ...

"...ว่าอย่างไร" ขณะกำลังคิดอยู่นั้น เสียงของส่องเต๋กั้ดังเข้ามาในหู เว่ยกงกง "เสด็จแม่เรียกตัวนางกลับไปอีกแล้วหรือ"

"ทูลฝ่าบาท แม่นางหลวนยังอยู่ที่ตำหนักเฉาหยางพะยะคะ" จากนั้น เว่ยกงกงก็กล่าวเสริมขึ้น "แต่กระหม่อมได้ยินว่าไทเฮาทรงเรียกนางเข้าพบทุกวันเพื่อซักถามถึงอาการของгүйเพย ไทเฮารับสั่งว่านางคล้ายองค์หญิงอันเล่อมาก มักรั้งตัวนางให้อยู่เป็นเพื่อนแก้เหงา ทุกวันกว่าจะกลับตำหนักเฉาหยางก็ตึกมากแล้ว"

"...ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเวลาใด"

"ราวยามชวีพะยะคะ" เว่ยกงกงคิดไปคิดมาแล้วสั่นศีรษะ "อาจจะตึกกว่านั้น"

"ไม่นับว่าตึก!" ส่องเต๋ยิ้มอย่างอารมณ์ดี "คืนนี้ส่งคนไปเฝ้าดูที่ตำหนักเฉาหยาง หลังจากกลับมาแล้วให้นำนางไปที่ตำหนักหย่งหมิงทันที"

"เอ่อ..." เว่ยกงกชชะงักอึ้ง "กระหม่อมมิไต่ยินตำหนักฝ่ายในเล่าลือกัน
ไปทั่วว่านางมีความสามารถที่ยอดเยี่ยมแห่งยุค หาได้ยากยิ่งในใต้หล้านี้
เป็นดาวปีศาจจุดติลงมาเพื่อชม... โดยเฉพาะ นางเพิ่งแต่งงานได้สามวัน
ก็ทำให้ตั้งอ้ายต้องตาย เป็นคนที่ไม่เป็นสิริมงคล..." เว่ยกงกชกุมมือด้วยความ
ตื่นเต้น "คือนี่ฝ่าบาทไม่สู้ไปตำหนักเว่ยยางเยี่ยมชูเพย"

แต่ไรมาเว่ยกงกชส่งเสริมให้เขาออกกล่าวสัตวภินอาหารป่า* วันนี้
เป็นอะไรไป

"ดวงชมสามี่?" ฮ่องเต๋ย่นคิ้ว จากนั้นก็ตระหนักรู้ เว่ยกงกชเป็นห่วง
ความปลอดภัยของเขา จึงหงนหน้าขึ้นหัวเราะฮาๆ "เราเป็นโอรสสวรรค์
ดวงชะตาแข็งยิ่ง ใครจะชมเราได้!" แล้วมองเว่ยกงกช "ตอนนั้นเราจับ
สวี่ก๊วยผิน ทั้งราชสำนักต่างบอกนางเป็นดาวหายนะ ฎีกาส่งมามากมาย
ราวบุยุหิมะโปรยปรายเราก็ไม่คิดฟังพวกเขา!" แล้วแบมือทั้งสองข้าง "ผ่านมา
ตั้งหลายปีเพียงนี้ เราไม่ใช่ยังอยู่ดีหรือ"

"พะยะค่ะ" เว่ยกงกชเห่ฮ่อมศึระชะ "พระองค์ทรงเป็นโอรสสวรรค์ เป็น
ผู้นำสามโลก... ภูตผีปีศาจเห็นพระองค์แล้วยังต้องเดินอ้อมไป เพียงแต่..."
เขาเบนหัวข้อสนทนา "กระหม่อมกังวลเรื่องไทเฮาพะยะค่ะ"

"เสด็จแม่ไม่ใช่ชอบนางมากหรือ" ฮ่องเต๋ยไม่ใส่ใจทำที่ตะลึงงันของ
เหล่าขันทีในตำหนักยังเต๋อ เพียงย่อนถามว่า "เราจะเรียกตัวแม่บุญธรรม
ขององค์ชายใหญ่มาได้ถาม นางจะคัดค้านได้อย่างไร"

คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร!

เว่ยกงกชตัวสั่นสะท้าน จากคำพูดเมื่อครู่เห็นได้ว่าฮ่องเต๋ยเห็นด้วย

* ออกล่ำสัตวภินอาหารป่า เป็นคำอุปมา หมายถึงมีความสัมพันธ์อันกลมกลืน

ที่จะให้องค์ชายใหญ่รับหลวนอวิ้น⁺เป็นแม่บุญธรรม เช่นนั้น...เหยาถู่เพยกับไทเฮารู้เรื่องนี้แล้ว ตำแหน่งฝ่ายในแห่งนี้โยมิใช่ต้องอะอะโววายวายกันอย่างหนักหรือ

เว่ยกงกงไม่กล้าห้ามปรามอีก เพียงรับคำพยักหน้าติดๆ กัน เม็ดเหงื่อไหลลงมาตามข้างแก้ม

สี่ของราตรีกาลอันหนักอึ้งและม้าย่านที่ระบายนด้วยสีหมึกชั้นแผ่คลุมตัวเรือนที่ตั้งเรียงรายตัดสลักรันไปมาอย่างงดงามของตำหนักเฉาหยางให้อยู่ในความมืดมิด ดูเจียบสงัดและอึมครึมเจือความวิเวกดูจความตายขุมหนึ่ง

ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าดังสวบสาบ โคมเดี่ยวให้แสงสว่างดูจเมลิ็ดถั่วดวงหนึ่งส่องแสงวูบวาบประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวสว่าง เคลื่อนตัวซ้าๆ ไปตามระเบียบวง มองจากที่ไกลละม้ายดวงไฟปีศาจที่ลอยอยู่กลางอากาศเพิ่มความหวาดหวั่นขวัญผวาให้กับคำคืนอันเจียบวิเวก

"ขอลามกงกง..." หลวนอวิ้น⁺พยายามกดข่มความหวาดหวั่นที่แผ่คลุมหัวใจอยู่เจียบๆ เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "ตำหนักหย่งหนึ่งคือที่ใดหรือ"

"เป็นตำหนักบรรทมของฝ่าบาท" เว่ยกงกงเอียงตัวขยับโคมไฟไฟเท้าไม้ริบไม้ซ้า ให้แสงจากโคมชาววังแปดเหลี่ยม* ส่องลงมาที่เท้าของหลวนอวิ้น⁺พูด

"ตำหนักบรรทม!"

* โคมชาววัง เป็นโคมไฟที่แต่เดิมใช้เฉพาะในพระราชวัง มีทั้งแบบทรงแปดเหลี่ยม หกเหลี่ยม และสี่เหลี่ยมรอบข้างบุด้วยผ้าแพรไหมหรือกระຈะก วาดลวดลายประดับในแต่ละด้าน และตั้งโครงไม้แต่ละมุมรวมทั้งด้านบนและฐานด้วยลายแกะสลัก โดยเฉพาะด้านบนมักทำเป็นโคมต่อครอบขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งเป็นทรงหลังคาคล้ายง่างจิ้น

หลวนอวีนชูตะลิ่งจัน มีดคำปานนี้แล้วฮ่องเต้จะเรียกตัวนางไป
ตำหนักบรรทมด้วยเรื่องใด

ผีเท้าหลวนอวีนชูพลันซ้าลง แสงสลัวจึงตกกระทบชายกระบี่โปรง
ลายดอกไม้สีฟ้าอ่อนของนาง ได้ฝ่าเท้ามีดมิดลงทันที ผีเท้าของนางสับสน
เล็กน้อยอย่างควบคุมไม่อยู่

"หากฝ่าบาททรงโปรดปรานสนมชายาคนใด พระองค์ก็จะเสด็จไป
ตำหนักบรรทมของสนมชายาผู้นั้น" เว่ยกงกษะจ๊กกว้างเล็กน้อย แสงสว่าง
จึงส่องไปที่เท้าของหลวนอวีนชูอีกครั้ง "มีเพียงตอนจะโปรดปรานคนที่
ไม่ใช่สนมชายาเหล่านั้น ฝ่าบาทจึงจะบรรทมที่ตำหนักย่งหนึ่ง"

โปรดปรานคนที่ไม่ใช่สนมชายา...

หลวนอวีนชูตื่นตระหนก คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร

หัวใจหลวนอวีนชูเต้นผิดจังหวะไปทันที นางซ่อนตาขึ้นมองเว่ยกงกษะ
อย่างพิจารณา เขาชูโคมขาววังแปดเหลี่ยมเดินไปอย่างไม่รีบไม่ร้อน
สายตามองตรง แสงโคมที่สลัวเลื่อนรางส่องทะลุโบริะลายเมฆมังกรสีแดงเข้ม
ส่องกระทบใบหน้าหมดจดงดงามของเขาประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวลัวว้าง ทั้ง
ส่องกระทบพื้นเกิดเป็นเงายาว คล้ายเหยงไปอุ้งนาง* ที่มารับดวงวิญญาณ
คนตาย

หลวนอวีนชูพลันก้าวลื่นเกือบจะหกล้ม

"สะใภ้...!" หูเหียนคว้าตัวนางไว้ "โคมไฟสลัวเช่นนี้ทำนระวังหน่อย

* เหยงไปอุ้งนาง เป็นคำเรียกยมทูตด้วยมทูตขาว 'เหยง' มาจากคำว่า 'เหยงเทียน' แปลว่ากลางคืน 'ไป' มาจาก
คำว่า 'ไปเทียน' แปลว่ากลางวัน 'อุ้งนาง' แปลว่าไม่ยังยืนแน่นอน รวมกันจึงมีความหมายว่า 'ชีวิตไม่แน่นอน
ทุกคนพร้อมตายได้ตลอดเวลาทั้งกลางวันกลางคืน' ทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกัน มีหน้าที่ตามเก็บวิญญาณ
ของผู้หมดอายุขัย ตามศาลเจ้ามักมีภาพวาดหรือรูปปั้นตนหนึ่งใส่ชุดขาวทาหน้าขาว อีกตนใส่ชุดดำทาหน้าดำ
จึงเรียกอีกชื่อว่า 'ยมทูตหน้าขาวหน้าดำ'

เจ้าคะ"

"รีบไปวังอีเสียง" หลวนอวีนชูช่วยโอกาสนี้ดึงแผ่นป้ายเข้าวังอีเสียง
ที่เอวออกมายัดให้หฺรูเยียน "ขอให้ไทเฮามาช่วยข้า"

"สะใภ้สิ..."

ในเวลาเช่นนี้ หฺรูเยียนจะกล้าจากไปได้อย่างไร!

หฺรูเยียนร่างสั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่ ส่งเสียงครางในลำคอออกมา
คำหนึ่ง สีนหน้าซีดเทาดูจคนตาย คำพูดของเว่ยกงกงนางก็ได้ยิน

เห็นหฺรูเยียนไม่ยอมไป ดวงตาของหลวนอวีนชูพลันเปลี่ยนเป็น
เย็นยะเยียบดูน่าแฉ้ง นางตัวสั่นสะท้าน คำสอนของหลวนอวีนชู
ในคำคิณนั้นคล้ายดังขึ้นใหม่ที่ข้างหู

'ใครก็ตามเมื่อตกอยู่ในอันตรายอันหนักหนาก็จำเป็นต้องตัดสินใจ
เลือกอย่างเด็ดขาดไม่ลังเล ถ้าเจ้าไม่มีความกล้าที่จะตัดสินใจอย่างเด็ดขาด
มากพอ เจ้าก็ถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะต้องเป็นผู้พ่ายแพ้ตลอดกาล ก็เหมือน
พวกเราในคิณนี้'

ในใจหฺรูเยียนกระจ่างแจ้งทันที ต่อให้วรยุทธ์สูงส่งเพียงใดพวกนาง
ก็ไม่มีทางหลบหนีทหารรักษาการณ์ในวังหลวงที่คุ้มกันแน่นหนาไปได้ ถ้า
ฮ่องเต้ใช้ความรุนแรงขึ้นมาจริง นางตามไปด้วยก็รังแต่จะสูญเสียชีวิตเพิ่ม
อีกหนึ่งชีวิตเท่านั้น การตัดสินใจเลือกของหลวนอวีนชูถูกต้องแล้ว ในวังหลวง
แห่งนี้คนที่สามารถยับยั้งการมั่วโลกก็อยู่อย่างไร้ศีลธรรมของฮ่องเต้ได้มีเพียง
ไทเฮาเท่านั้น!

"บ่าวจะไปเจ้าคะ" หฺรูเยียนถ่างทอดเสียงลับ "ท่านเคยบอก
ท่านดวงแข็งยิ่งกว่าแมลงสาบ ไม่ว่าจะอย่างไรท่านก็ต้องมีชีวิตอยู่ ระบุว่า

มาช่วยท่านนะเจ้าคะ"

ส่วนลึกในดวงตาหลวนอนวิญฐมีรอยยิ้มผุดขึ้นมาจางๆ ภายใต้ง
แสงโคมสลัว นางดูบอบช้ำดูจืดจางไปไม่เหลือ

ภาพเบื้องหน้าหฐเยียนพรั่มัวไปชั่วขณะ จากนั้นก็ร้องโอยออกมา
คำหนึ่ง

เว่ยกงกงหยุดฝีเท้า หมุนตัวมาถามด้วยเสียงแหลมเล็ก "เป็นอะไรไป"

"บ่าว..." หฐเยียนสองมือกุมท้อง "ดูเหมือนบ่าวจะกินของไม่ระวัง
ทำให้ท้องไม่ดี"

"...จะทำอย่างไรดี!" เห็นหฐเยียนปวดท้องจนน้ำตาไหลไม่หยุด สี่จวี
สี่หลันก็ลนลาน สี่จวีเข้ามาประคองนางไว้ "อดทนไว้ก่อนได้หรือไม่" แล้ว
บอกต่อ "...มีพระบัญชาไม่อาจชักช้า"

"บ่าว...บ่าวทนไม่ไหวจริงๆ" หฐเยียนสะอื้นไห้อย่างแรง แจ้งกับ
หลวนอนวิญฐว่า "...ต้องไปห้องปลดทุกข์ตอนนี้เลยเจ้าคะ"

สี่จวีสี่หลันหน้าแดงกำขึ้นมาทันที

อยู่ต่อหน้าชั้นที่คนสนิทของฮ่องเต้ คำพูดนี้นับว่าไม่สุภาพ แต่นั่นก็
หมายความว่าหฐเยียนปวดจนทนไม่ไหวแล้ว ทั้งสองจึงมองไปที่หลวนอนวิญฐ
กับเว่ยกงกง

"กงกงรอดสักครู่ได้หรือไม่ ให้นาง..." หลวนอนวิญฐเสียงหยุดชะงัก
เล็กน้อย ในใจอดหัวเราะไม่ได้ เหตุใดหฐเยียนจึงหาข้ออ้างได้แค่นี้
ทำให้นางยากจะเอ่ยปากออกมาได้ "ห้องปลดทุกข์อยู่ไม่ไกลจากที่นี่ คู่เดียว
นางก็กลับมาแล้ว"

"ไม่ได้!" เสียงของเว่ยกงกงแหลมเล็กและเยียบเย็น "...พระบัญชา

ของฝ่าบาทไม่อาจล่าช้าแม้แต่เคี้ยวเดียว!"

หลวงวอวินฐตะลึงงัน มองเขาตาไม่กะพริบ *ความหมายของคำพูดนี้ ก็คือไม่ปล่อยคนหรือ*

แล้วเพราะเหตุใดเขาต้องเตือนข้าก่อนล่วงหน้า

หฺรุษเยียนลงนั่งของอยู่ตรงนั้นเสียเลยแล้วร้องโอดโอยขึ้นมา น้ำตาไหลพรากไม่หยุดรากับน้ำพุ

ร้องไห้จนสี่จิวี่สี่หลันนอกจากรู้สี่กลนลานแล้วก็ออกจะประหลาดใจ

มีน้ำตามีเสียงสะอื้นเรียก 'ร้องไห้' มีน้ำตาไม่มีเสียงสะอื้นเรียก 'หลังน้ำตาเงียบๆ' มีเสียงไม่มีน้ำตาเรียก 'คร่ำครวญ' อย่างสถานการณ์ เช่นในเวลานี้คนทั่วไปล้วนคร่ำครวญ ปวดจนร้องโอดโอย แต่เหตุใดหฺรุษเยียน กลับร้องไห้อย่างเป็นจริงเป็นจังเช่นนี้

154

"ฝ่าบาทเพียงทรงเรียกต่งฟูเหรินให้รีบไปพบที่ตำหนักหยงหนึ่ง เว่ยกงกงมองหฺรูเยียนแวบหนึ่ง "ไม่ได้บอกว่าใครจำเป็นต้องติดตามไป"

หลวนอวี่นชูตระหนักรู้ในฉับพลัน เป็นข้าที่พุดผิดไปแล้ว เว่ยกงกง จะรออยู่ที่นี้ให้หฺรูเยียนเชิญไทเฮามาได้อย่างไร

"ขอบคุณกงกงที่เห็นใจ" หลวนอวี่นชวยอบตัวคารวะน้อยๆ หยิบตัวแลกเงินใบหนึ่งออกมายัดให้แล้วหันไปทางหฺรูเยียน "เจ้าไม่ต้องตามไปแล้ว กลับไปนอนที่เตียงเตาสักครู่เถอะ" แล้วบอก "ถ้าปวดมากจริงก็ให้ฟางเซิงขอให้ก๊วยเพยเชิญหมอหลวงมาตรวจดู"

เว่ยกงกงมองเงาด้านหลังของหฺรูเยียนที่หายลับไปคล้ายคิดอะไรอยู่ในใจ แล้วจึงหมุนตัวมา คิดว่าคงเป็นเพราะดีใจที่เพิ่งได้รับตัวแลกเงินไป ใบหน้าของเขาจึงมีรอยยิ้มแจ่มอยู่จางๆ คำพุดก็มากขึ้น

"ต่งฟูเหรินเพิ่งเข้าฝ่าฝ่าบาทเป็นครั้งแรก อาจจะไม่ทราบ ฝ่าบาท

ทรงพิการตั้งแต่เล็ก ทรงเติบโตมากับพี่ป๊อ อุนนิสัย..." เขาพลันหยุดชะงัก เปลี่ยนมาพูดว่า "อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ต้องระวังคำว่า 'เสียหาย' 'ไม่สมบุญ' 'ขาด' 'เสีย' เหล่านี้เป็นคำต้องห้าม ยามต่งฟูเหรินอยู่ในตำหนักหย่งหนึ่ง ห้ามพูดคำเหล่านี้เด็ดขาด"

ฮ่องเต้พิการ...นี่เป็นครั้งที่สองที่นางได้ยิน วันนั้นอยู่ที่สวนไปฮวา หลวนอวี่นซู่รู้สึกได้ว่าสายตาของฮ่องเต้วนเวียนอยู่ที่ร่างของนางตลอดเวลา ตั้งแต่ต้นจนจบนางไม่กล้ามองเขาแม้แต่แวบเดียว แต่จากการลอบซายตามองประเมินนางไม่พบว่าฮ่องเต้จะพิการตรงที่ใดเลย ในใจนี้ก็นสงสัย หลวนอวี่นซู่คิดจะเอ่ยถาม นางก็มาถึงสุดระเบียบทางเดินแล้ว

มองไปเห็นเกี้ยวเล็กที่มีดขีดหลังหนึ่งตั้งอยู่ในเงามืด เว่ยกงกงก็ปิดปาก ไม่ยอมพูดอะไรอีก ชั้นที่สี่คนถือโคมเดินเข้ามาแล้วเชิญหลวนอวี่นซู่ขึ้นเกี้ยว อย่างนอบน้อม

"มอบให้ผู้เกี่ยวข้อง" เห็นเว่ยกงกงนำทางด้วยตนเอง ชั้นที่น้อยก็ยื่นมือมารับโคมไป "ท่านพักผ่อนสักครู่"

"เจ้าไปประคองเกี้ยว" เว่ยกงกงขัดมือชั้นที่น้อยที่ยื่นมา "ต่งฟูเหริน เป็นแขกพิเศษของไทเฮา ไม่อาจต้อนรับผิดพลาด" เขาหันไปสั่งชั้นที่สี่ถือโคมสี่คน "ห้องฟ้ามีดถนนสิ้น พวกเจ้าต้องระวังหน่อย ส่งทางให้ดี" แล้วมองไปที่คนหามเกี้ยวทั้งสี่ "ข้าหน้อยก็ไม่เป็นไร ขออย่าให้โคลงเคลง โยกเยกเป็นอันขาด"

คนทั้งหมดต่างรับคำ

ไม่นานทุกคนก็ต้องแอบร้องทุกข์อยู่ในใจ ฝ่าเท้าของเว่ยกงกงหนักแน่น มันคงยิ่ง จังหวะก้าวรอบคอบระมัดระวังยิ่งกว่าปรานีบัณฑิตฮ่องเต้เสียอีก

ปานประหนึ่งเต่าคลาน ปราบกว่าระยะทางที่ควรใช้เวลาเดินราวหนึ่งเค่อ กลับใช้เวลาไปถึงสองเค่อเต็มๆ

จะอย่างไรก็ห้ามผู้ใหญ่นหนึ่ง กว่าจะมาถึงตำหนักหย่งหนึ่ง คนหามเกี่ยวทั้งสี่ก็เหงื่อชุ่มไปทั้งตัวแล้ว

สี่หัดสี่จิวถูกกันให้อยู่นอกตำหนัก เว่ยกงกงพาหลวนอวีนชูไป ถวายบังคมฮ่องเต้แล้วก็ล่าถอยออกไปเจียบๆ

เทียนยาวลึบกว่าเล่มถูกผ้าโปร่งบางสีแดงปิดคลุมบดบังอยู่ในตำหนัก สว่างแต่ไม่จ้าตา บรรยากาศดูอบอุ่นละมุนละไม ทั่วบริเวณรอบอวลไปด้วย กลิ่นหอมเย็นที่เข้ายวนใจ หลวนอวีนชูคุกเข่าอยู่บนพื้นหยกดำแกะลาย อันอบอุ่น สายตาจับจ้องไปยังร่างที่อยู่ในชุดคลุมมังกรสีเหลืองอร่ามตรงหน้า ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่กล พื้นรองเท้าหุ้มแข็งสีเหลืองสดใสลายเมฆหุ่ยหนึ่ง อย่างเหยียบอยู่บนพื้นหยกดำแกะลายเกิดเป็นเสียงตึกๆ กังวาน ท่ามกลาง ราชตรีที่เจียบสงบดังฟังดูชัดเจนเป็นพิเศษ หัวใจของหลวนอวีนชูพลันพุ่งขึ้นมา อยู่ที่ลำคอ

"เจ้าลูกขึ้นเถิด" รองเท้าหุ้มแข็งสีเหลืองสดใสลายเมฆหุ่ยดลยยัง ฝั่งซ้ายมือไม่ไกลจากตัวหลวนอวีนชู ฮ่องเต้ทอดสายตามองหลวนอวีนชู ด้วยสีหน้าแยมยิ้ม เสียงหุ้มดำและแหบพร่า

"หม่อมฉัน..." เดิมหลวนอวีนชูคิดจะบอก 'หม่อมฉันมิกล้ำ' แต่ พอสัมผัสได้ว่าฮ่องเต้ยื่นมือมา นางจึงเปลี่ยนคำพูดทันที "ขอบพระทัย ในพระเมตตาของฝ่าบาทเพคะ"

หลวนอวีนชูโขกศีรษะอีกครั้ง แล้วลุกขึ้นมาอย่างนุ่มนวล นาง ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง หลบมือใหญ่ของฮ่องเต้ที่ยื่นมาอย่างแนบเนียน

มือที่ยื่นมาชะงักค้างอยู่อย่างนั้น ฮ่องเต้สีหน้าเขียวคล้ำมองหลวนอวิ้นชู ด้วยแวตาศีบเย็น นางสวมกระโปรงยาวไปเหอ* สีฟ้าอ่อน เส้นผมดำขลับ ดูหยกดำเกล้ามวยชมจันทร์ทราอย่างเรียบง่าย บักปิ่นเรียบๆ ไว้เฉียงๆ อันหนึ่ง นางก้มหน้าเล็กน้อย ข้างแก้มมีริ้วแดงจางๆ คูมีเสน่ห์เข้ายวนใจยากจะ บรรยาย พยับเมฆบนหน้าถูกกวาดหายไปหมด ฮ่องเต้ใจเต้นตึกตักขึ้นมา ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง พระองค์ก็สิ้นน้ำลายอีกใหญ่ แก้มสองข้างถึงกับ มีริ้วแดงผุดขึ้น

ข้างกายฮ่องเต้มีหญิงงามมากมาย แต่ละนางงามหยาดเอี่ยมพรราวเสน่ห์ เพียงก้มมือก็มาทันที หัวใจของพระองค์ไม่เคยสิ้นหิวเช่นนี้มานานมากแล้ว

"เจ้าเงยหน้าขึ้นมาให้เราดูหน่อย" เสียงทุ้มต่ำแหบพว่าเจือเสน่ห์ ดึงดูดใจ เต็มไปด้วยท่าทีของการเกี่ยวหญิงงาม

ถ้าคนที่อยู่ตรงหน้าคือเหลียนชูเพยคงเนื้อตัวอ่อนระทวยทั้งตัวเข้ามา ในอ้อมอกฮ่องเต้นานแล้ว

"หม่อมฉันมีเกล้าเพคะ" หลวนอวิ้นชูชนลุกขึ้นไปทั้งร่างทันที นาง ถอยหลังไปอีกก้าวหนึ่งด้วยสัญชาติญาณ

หลวนอวิ้นชูเพียงถอยหลบไปก้าวหนึ่ง แต่ในสายตาของฮ่องเต้ เหมือนเป็นการท้าทายศักดิ์ศรีของพระองค์ ชั่วพริบตาเดียวก็ไปปลุกเร้า ความต้องการที่จะเอาชนะซึ่งติดตัวมาแต่เกิดเข้า

เวลานี้ฮ่องเต้อยากจะพิชิตสตรีร่างสะออดสะองอรชรอ่อนแอ้นที่อยู่ ตรงหน้าผู้นี้ ความปรารถนาดังกล่าวถึงกับเหนือกว่าจิตใจที่ต้องการจะไล่ล่า หญิงงามคนอื่น ๆ เสียอีก

* กระโปรงยาวไปเหอ คือกระโปรงยาวปลายบานพลิ้ว

ฮ่องเต้สาวทำยาวๆ เข้าไปใกล้ เขยคางหลวนอวิ้นชูขึ้น "ไม่เคยมีสตรีคนใดกล้าปฏิเสธเรา" ฮ่องเต้เอ่ยเสียงเย็นเยียบ "เจ้าเป็นคนแรก!"

"หม่อมฉัน..." หลวนอวิ้นชูตัวสั่นเทา เขายังคงติดกับพื้น หลบเลี่ยงมือของเขา "หม่อมฉันแต่งงานได้สามวันสามีก็ตาย ตัวหม่อมฉันมีกลิ่นอายไม่เป็นมงคล เกรงจะลวงเกินฝ่าบาทเพคะ"

มือฮ่องเต้พลันว่างเปล่า แต่ความเนียนนุ่มเกลี้ยงเกลา ยังคงคล้ายมีสัมผัสติดอยู่ พระองค์ถือนิ้วมือเบาๆ ถึงกับเหม่อลอยไปชั่วขณะ

"ไม่เป็นมงคล" ฮ่องเต้ตื่นจากภวังค์ ก่อนยกคำพูดของเว่ยกงกงมา "เราเป็นโอรสสวรรค์ ภูตผีปีศาจ มารร้าย ปีศาจวัว เทพพญาล่าช้าเห็นเราแล้ว ก็ยังต้องเดินอ้อมไป ผู้ใดจะกล้าลวงเกินเรา!"

เสียงฮ่องเต้ไม่ดังแต่หนักแน่นทรงพลัง เปี่ยมด้วยอำนาจน่าเกรงขามยิ่ง หลวนอวิ้นชูเพียงรู้สึกในหุบเสียงดังอึงออล เหงื่อเป็ยกชุ่มหน้าผาก

เดิมหลวนอวิ้นชูเข้าใจว่าจะอย่างไรฮ่องเต้ก็เป็นประมุขแห่งแคว้นแค่วันย่อมต้องคำนึงถึงเกียรติยศและศักดิ์ศรีของราชวงศ์อยู่บ้าง ย่อมถือสาที่นางเป็นแม่ม่าย ตลอดจนหลวนอวิ้นชูคิดเอาไว้แล้ว หลังจากพบฮ่องเต้ นางก็จะแสรังทำเป็นเลอะเลือน พยายามรับมือพระองค์อย่างเต็มที่ ขอเพียงถ่วงเวลาจนไทเฮาเสด็จมา อีกฝ่ายย่อมจะพานางกลับไป

คิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้ถึงกับไม่อ้อมค้อมตรงเข้าประเด็นทันที ไม่เปิดโอกาสให้พูดมากแม้แต่ประโยคเดียว หลวนอวิ้นชูสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่หนึ่งหางตาลอบขำเลื่องมองปากประตูที่เสียบเสียบ...เหตุใดไทเฮายังไม่เสด็จมา

ขณะภาวนาให้ไทเฮามาโดยเร็วอยู่นั้นหลวนอวิ้นชูก็ไม่มีทันได้ระวังฮ่องเต้โน้มตัวลงขยับเข้ามาชิดใกล้นางแล้ว เมื่อเผชิญหน้ากับใบหน้า

กตต่ำลงมาดูจุก่อนเมฆดำทะมึน หลวนอวีนชูก็ร่างทรุดลงไปนั่งกับพื้นทันที สองมือยันพื้นไว้ กระถนวางไปข้างหลัง

ฮ่องเต้ขยับเข้ามาที่ละก้าว...นางก็ถอยหลังไปที่ละก้าว

"ฝ่าบาทโปรดสำรวจมโนวาจาและการกระทำด้วยเพคะ หม่อมฉัน... หม่อมฉันมีครอบครัวแล้ว" แผ่นหลังหลวนอวีนชูติดผนังไม่มีทางให้ถอยได้อีก นางอุทธรณ์ด้วยใบหน้าซีดขาว

"...มีครอบครัว?" ฮ่องเต้มีความสุขจากท่าที่ตื่นตระหนกและหวาดผวาของหลวนอวีนชูอย่างมากก่อนหรือตาเล็กน้อย ถึงกับไม่รีบร้อนที่จะเสกสุขยัมอย่างลุ่มลึก "ได้หล้านั้นเป็นดินแดนของกษัตริย์ ผู้คนที่อาศัยอยู่บนดินแดนแห่งนี้ล้วนเป็นราษฎรของกษัตริย์..." ฮ่องเต้โน้มร่างลงชิดข้างหูนาง สูดกลิ่นหอมจากเรือนร่างของนางอย่างหลงใหล "คนทั้งครอบครัวของเจ้าล้วนเป็นราษฎรของเรา เจ้าก็คือคนของเรา..."

ไม่เคยเห็นผู้ใดหน้าหนาเท่านี้อีกแล้ว รู้สึกถึงลมหายใจร้อนระอุผ่าวขุมหนึ่งที่ข้างหู หลวนอวีนชูขนลุกชัน สองมือกำหมัดแน่น คนก็สงบเยือกเย็นลง นางเหลียวมองไปรอบด้านรอบหนึ่ง ฉวยจิ้งหვეที่ฮ่องเต้ไม่ทันระวัง ลุกขึ้นแล้วมุดออกมาจากซอกแขนซ้ายของพระองค์ วิ่งตรงไปยังประตูที่เปิดแน่นบานนั้น

ฮ่องเต้ตั้งงันก่อนหมุนร่างมา เห็นนางกำลังทุบประตูสุดชีวิต ไม่เพียงไม่โกรธแต่ยังหัวเราะออกมา

"เจ้าอย่าเปลืองแรงเลย ไม่มีคำสั่งของเรา ใครก็ไม่กล้าเปิดประตูให้เจ้า"

หลวนอวีนชูจึงละทิ้งประตู วิ่งไปยังหน้าต่างที่แง้มอยู่ เวลานี้นางไม่มีเวลาจะมาสนใจแล้วว่า การต่อต้านขัดขืนฮ่องเต้ถือเป็นการขัด

พระราชโองการหรือไม่ นางมีความเชื่อเพียงอย่างเดียว ขอเพียงออกจากห้องนี้ไปได้ หลบพ้นจากคือนี้ไป ย่อมจะมีไทเฮาช่วยจัดการเรื่องในภายหลังให้นาง

ก่อนที่โรคต่างขาของไทเฮาจะหายดี อีกฝ่ายย่อมไม่ปล่อยให้นางตายแน่

ฮ่องเต้พุ่งไปขวางที่ด้านหน้าหน้าต่างก่อนหลวนอวี่นชูก้าวหนึ่งแล้ว หัวเราะหึๆ ใส่หน้านาง

"นานแล้วที่ไม่มีใครเล่นสนุกกับเราเช่นนี้ คำคือนยาวนาน เราไม่รีบร้อนหรือ เราชอบเสียด้วยซ้ำ" ว่าแล้วก็โถมร่างเข้าไปใส่หลวนอวี่นชู

ดีที่ประสาทสัมผัสทั้งหกของหลวนอวี่นชูเฉียบไว นางลอดผ่านซอกแขนฮ่องเต้ออกไปราวกับแมว

ตำหนักหย่งหนึ่งกว้างมากพอ ฮ่องเต้คึกคักสนุกสนานยิ่ง หลวนอวี่นชูหอบหายใจ ทั้งสองคนเล่นไล่จับกันอยู่เช่นนี้

สุดท้ายด้วยร่างกายที่อ่อนแอเกินไป ไม่นานหลวนอวี่นชูก็ถูกฮ่องเต้ต้อนไปติดมมห้องอีกครั้ง ร่างกายหมดเรี่ยวหมดแรง

นางไม่มีแรงหนีอีกแล้ว

ความปิติยินดีที่ได้รับชัยชนะแผ่ซ่านเต็มช่องอก ในใจของฮ่องเต้คล้ายลอยล่องอยู่บนยอดเมฆประหนึ่งกำลังโบยบิน การล่าสัตว์ที่ได้มาอย่างยากลำบากเช่นนี้ช่างตื่นเต้นเร้าใจเป็นที่สุด

"เจ้าไม่ต้องกลัว เราจะแต่งตั้งเจ้าเป็นพระชายาและดีต่อเจ้า" หลังพิมพ์ำให้คำมั่นแล้วฮ่องเต้ก็นั่งม้วนลงจุมพิต ตั้งแต่นั้นไปในสวนไปสวนริมฝัปากแดงงามตรงหน้านี้ก็ทำให้หัวใจของพระองค์คั่นยุบียิบยากจะทนไหว

"หม่อมฉันแต่งให้กับตระกูลที่มีปายสตุดีประกาศเกียรติคุณ กระตุก
สามียังไม่ทันเย็นเลย ขอฝ่าบาทได้โปรดทรงละเว้นหม่อมฉันด้วยเพคะ"
หลวงนอวินชูปากพรั่ำกล่าววิงวอน มือกลับออกแรงเต็มทีเพื่อพยายามผลัก
ฮ่องเต้ออกไป

ระหว่างผลัดกันนอนอยู่นั้นทั้งสองพลันหยุดมือพร้อมกัน หลวงนอวินชู
มองฮ่องเต้อย่างตื่นตะลึง

แขนเสื้อข้างซ้ายของฮ่องเต้ถูกเลิกขึ้นเผยให้เห็นแขนที่เล็กราว
แขนเด็กข้างหนึ่งออกมา...

ฮ่องเต้รีบสะบัดแขนเสื้อลงมาปิดบังแขนที่ลีบเล็กไปในพริบตาเดียว
ส่วนลึกในดวงตามีประกายตื่นตระหนกทำอะไรไม่ถูกผุดขึ้น มองจ้อง
หลวงนอวินชูตาไม่กะพริบ ใบหน้าแดงกำ

นี่เป็นผลสืบเนื่องมาจากโรคอัมพาตในเด็ก!

หลวงนอวินชูนึกถึงเรื่องที่ไทเฮาเคยเล่าว่าฮ่องเต้พิการหลังจากมีไข้สูง
สมัยยังเยาว์วัยนางก็ตัวสันสะท้อน ต่างบอกว่าฮ่องเต้พิการ เดิมทีนางยังสงสัย
มาโดยตลอด ที่จริงแล้วพระองค์พิการตรงที่ใด

ในที่สุดนางก็ได้รู้เสียที ที่แท้ฮ่องเต้แขนพิการ เพราะโรคอัมพาต
ในเด็กทำให้กล้ามเนื้อแขนลีบ

โรคอัมพาตในเด็กหรือโรคโปลิโอเป็นโรคระบาดเฉียบพลันอย่างหนึ่ง
ผู้ป่วยโรคนี้นี้เนื่องจากไขสันหลังติดเชื้อส่งผลให้เซลล์ประสาทถูกทำลาย
กล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องจะสูญเสียการควบคุมโดยระบบประสาทและเกิด
การหดตัว ในเวลาเดียวกันไขมนที่อยู่ใต้ผิวหนัง เส้นเอ็น และกระดูกก็หดตัว

ตามไปด้วย มือเท้าและร่างกายจะเปลี่ยนเป็นสีเปลือกไม้เดิบโตอีก ที่พบเห็นโดยทั่วไปล้วนพิการที่ขา กรณีสั้นฮ่องเต้ หลวนอวินชูเพียงเคยได้ยิน นี่นับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็น นางจึงมองดูหลายครั้งด้วยความประหลาดใจ คำพูดของเว่ยกงกงดังขึ้นข้างหูอีกครั้ง

'อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ต้องระวังคำว่า 'เสียหาย' 'ไม่สมบุญ' 'ขาด' 'เสีย' เหล่านี้เป็นคำต้องห้าม ยามต่งฟูเหรินอยู่ในตำหนักหยงหนึ่งห้ามพูดคำเหล่านี้เด็ดขาด'

ต่อให้ถูกโอบอย่างหนัก จะอย่างไรก็ดีคิดว่าถูกฮ่องเต้ใช้กำลังขมเหงอย่างป่าเถื่อน ผลเสียสองอย่างเมื่อเปรียบกันแล้วตนย่อมต้องเลือกที่เบากว่าเวลาชั่วประกายไฟแลบ หลวนอวินชูได้ตัดสินใจเลือกแล้วพลันคุกเข่าตึงลงไป

"ขอฝ่าบาทได้โปรดปล่อยหม่อมฉันไปเถิด ร่างกายของหม่อมฉัน... เปรียบเสมือนบุปผาที่ไม่สมบุญ เป็นกิ่งหลิวที่หัก ไม่คู่ควรที่จะปรนนิบัติฝ่าบาทเพคะ"

"บุปผา...ที่ไม่สมบุญ กิ่งหลิว...ที่หัก..." ฮ่องเต้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เส้นโลหิตดำที่หน้าผากปูดโปนออกมา

ตั้งแต่เล็กฮ่องเต้ร่างกายไม่สมบุญ ถูกคนสบประมาทเหยียดหยาม ต่ำกระเทบกระเทียบเปรี้ยวเปรย กลัวคนข้างกายจะดูถูกแขนขานี้ของพระองค์เป็นที่สุด โดยเฉพาะหญิงงาม ยามอยู่บนเตียงสนมชายาของพระองค์ไม่เคยกล้าแตะต้อง ยิ่งไม่กล้ามองแขนขานี้แม้แต่แวบเดียว!

ปมด้อยที่ถูกกดข่มอยู่ในมุมหนึ่งของส่วนลึกหัวใจพลันผุดออกมา ใบหน้าของฮ่องเต้จากแดงเปลี่ยนเป็นเขียวแล้วเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ พลัน

หมนอนกายไป "...ใครอยู่ข้างนอกเข้ามา!"

"ผ้าบาทมีอะไรจะรับสั่งหรือพะยะคะ" เว่ยกงกงผลัดประตูเข้ามา
กวาดหางตามาที่หลวนอวีนชูแวบหนึ่ง

"ลากตัวออกไป!" ฮ่องเต้หมนร่างกลับไปประทับที่บัลลังก์มังกร
"โบายให้ตาย!"

ไม่ใช่กรรมัง นี่ใช่เหลวไหลเกินไปหรือไม่

จะอย่างไรก็เป็นประมุขของแคว้นแคว้น เห็นชีวิตคนเป็นผักหญ้าเช่นนี้
จะทำให้ราษฎรนอนอ้อมสวามิภักดิ์ได้อย่างไร

ฟังคำพูดนี้แล้วหลวนอวีนชูที่เดิมเข้าใจว่านางคงเพียงถูกเสียนอย่างหนัก
สักครั้ง หัวใจพลันเต้นรัวแรง มุมปากมีรอยยิ้มหยันตนเองผุดขึ้นมาจางๆ
นางผิดไปแล้วที่ประเมินฮ่องเต้สูงเกินไป จิตใต้สำนึกเฝ้าหวังว่าพระองค์
จะเป็นกษัตริย์ที่มีปรีชาญาณ ที่เจียงเสียนบอกไว้ว่าฮ่องเต้มั่วโลกก็ยกอย่าง
ไร้ศีลธรรมนางก็ควรเชื่อเสียตั้งแต่แรก

155

"นี่เป็นไม้โยยที่บ่าวใช้อยู่ขอรับ" เว่ยกงกงรับไม้พลองที่เสี่ยวฝูจื่อ ประคองส่งให้มาถือไว้ พินิจพิจารณาอยู่เป็นนานสองนาน "ร่างกายของแม่นางหลวนอันอ่อนแอบอบบาง จะใช้ไม้ที่ใหญ่เพียงนี้ได้อย่างไร" เขาโยนคืนให้เสี่ยวฝูจื่อ "ไป...เปลี่ยนเป็นเล็กกว่านี้หนึ่งขนาด"

เสี่ยวฝูจื่อมองเว่ยกงกงอย่างงงงัน *นี่ไม่ใช่ลองเสื่อผ้าเสี่ยหน้อย* ยังจะแบ่งเป็นขนาดใหญ่ขนาดเล็กได้หรือ

เสี่ยวฝูจื่อได้ยืนยันว่าฮ่องเต้จะโอบยหลวนอวินชู่ถึงตายจึงได้หยิบไม้พลองขนาดใหญ่ที่สุดมา ไม้ชนิดนี้ทำมาจากไม้เถี่ยลี่* เนื้อไม้มีความแข็งและหนัก หากผู้ทำหน้าที่โยยตีแข็งมากหน่อย ฟาดลงไปเพียงสองสามครั้งก็เอาชีวิตผู้ถูกโยยได้แล้ว ผู้รับโทษไม่ต้องทนทรมานนาน พวกเขาเองก็ประหยัดเวลา

วันนี้เว่ยกงกงเป็นอะไรไป

* เถี่ยลี่ หรือต้นบุนนาค เป็นไม้ยืนต้นที่มีเนื้อแข็ง ทนทาน มักใช้ในการก่อสร้างหรือต่อเรือ ถือเป็นไม้เศรษฐกิจที่มีมูลค่าสูง

ริมฝีปากเสียวผู้จ้อขยับคิดจะอธิบาย เว่ยกงกงกลับหันหน้าไปพูดกับ
ชั้นที่น้อยที่อยู่ข้างกายแล้ว แม้นใจจะเต็มไปด้วยความฉงนสงสัยเพียงไร
เสียวผู้จ้อก็ยังคงไปหยิบไม้พลองที่ทำจากไม้เถี้ยตีที่ค่อนข้างเล็กหน้อย
มาแต่โดยดี สองมือประคองมอบให้เว่ยกงกง

"ไม่ต่างอะไรกับท่อนไม้ ให้เจ้าไปเปลี่ยนเป็นเล็กกว่านี้หนึ่งขนาด
เจ้าก็เอาที่เล็กกว่าหนึ่งขนาดมาจริงๆ" ซึ่งน้ำหนักอยู่ในมือพักใหญ่เว่ยกงกง
ก็โยนไม้ไปที่เท้าของเสียวผู้จ้อ "ไปเปลี่ยนมาใหม่!"

เสียวผู้จ้อขยับริมฝีปาก อยากถามเว่ยกงกงยิ่งนัก ที่แท้แล้วไม้พลอง
ขนาดใดจึงเหมาะสมที่จะใช้ลงทัณฑ์หลวนอวิ้นซู แต่พอเห็นใบหน้าเซียวคู้
ของเขา คำถามก็ค้างติดอยู่ที่ลำคอ

ครู่เดียวเสียวผู้จ้อก็หยิบเอาไม้พลองเล็กยาวที่ทำจากไม้ชิงมู่มา
ไม้ชิงมู่เนื้อค่อนข้างเบา ทั้งขนาดก็เล็ก โดยทั่วไปใช้กับการลงโทษ
สถานเบา ใช้กับคนที่ได้รับความโปรดปรานยามอยู่ต่อหน้าผู้เป็นนาย เมื่อ
หวดลงไปเนื้อจะเจ็บปวดร้องไม่หยุด แต่กลับไม่บาดเจ็บถึงกระดูก ถึงฟาด
จนผิวหนังแตก รักษาไม่กี่วันก็หายแล้ว

แต่สำหรับคนที่จะต้องถูกโบยจนตายแล้ว ใช้ไม้ชนิดนี้โบยก็ออกจะ
น่าเวทนาจนไม่อาจทนดูได้

อย่างน้อยต้องโบยหลายสิบไม้ กระทั่งหนึ่งร้อยไม้จึงจะทำให้คนตาย
ได้ ความทรมานที่ผู้ต้องโทษได้รับแค่นี้ก็รู้ สายตาที่เสียวผู้จ้อมองหลวนอวิ้นซู
มีความเห็นอกเห็นใจเพิ่มเข้ามา เขาพอจะเข้าใจเจตนาของเว่ยกงกงแล้ว

เว่ยกงกงรับน้ำใจไมตรีจากเหลียนซูเฟยมามาก นี่เป็นการช่วย
ระบายโทษแทนอีกฝ่าย ลงมืออย่างอำนมหิตทรมานหลวนอวิ้นซู!

ไม่ผิดจากที่เสี่ยวผู้จื่อคิดไว้ เว่ยกงกงพลิกไม้พลองไปมารวกับดูลายปัก กระทั่งไม้พลองมีรอยอยู่ที่รอยก็พิจารณาดูอยู่เป็นนาน ทั้งยังใช้มือลูบ ไข้ ขัดจนเกลี้ยงไปแล้วหรือไม่ สุดท้ายก็ผงกศีรษะด้วยความพอใจ

หลวนอวี่นซู่ไม่เคยรู้ว่าจะใช้ไม้พลองอันหนึ่งต้องพูดจากันมากเพียงนี้ เห็นเว่ยกงกงทรมานเสี่ยวผู้จื่อไปๆ มาๆ หลายเที่ยวแล้วนี่ก็ถึงคำตักเตือน ที่เขาบอกระหว่างทางตอนมาต่าหนักหย่งหนิง หลวนอวี่นซู่ก็รู้สึกว่เว่ยกงกง กำลังจ้งใจช่วยนางถ่วงเวลา หรือเยียนไปหากคนมาช่วยแล้ว ลงทัณฑ์ซ้ำลงเท่าไรวางก็มีโอกาสสรวดชีวิตมากขึ้นเท่านั้น

เพียงแต่...นางกับเว่ยกงกงไม่ใช่ญาติมิตรกัน เพราะเหตุใดเขาจึงช่วยนางครั้งแล้วครั้งเล่า

หรือว่าต่งกั๊วกงติดสินบนเขาไว้

"ลงมือโดยเลยหรือไม่ขอรับ" เห็นไม้ซิวมู่ถูกโยนมาให้ เสี่ยวผู้จื่อจึงเอ่ยถาม

"ไปยกโต๊ะมาตัวหนึ่ง ชงน้ำชามากาหนึ่งถ้วย" เว่ยกงกงสั่งการอีก จะชงชาเหตุใดไม่บอกให้เร็วหน่อย เขาเดินกลับไปกลับมาตั้งหลายรอบแล้ว ด้วยเวลาเท่านั้นน้ำชาก็ชงออกมาได้!

มองคนว่างานหลายคนที่ยืนนั่งรวกับคนตายอยู่ข้างหลังเว่ยกงกง แวบหนึ่ง เสี่ยวผู้จื่อใจในใจแอบไม่พอใจ แต่ขากลับไม่กล้าอยู่เฉย

เสี่ยวผู้จื่อชงชาปีหลัวซุนร้อนกรุ่นมากาหนึ่งแล้วยกเข้ามา เว่ยกงกงนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้ ยกกาน้ำชาขึ้นสูงรินใส่ถ้วยซ้ำๆ บอกอย่างออกรสออกชาติ

"ยกกาขึ้นสูงแล้วรินลงมาเช่นนี้ ชาที่ชงออกมารสชาติจึงจะหอมชุ่มคอ"

เขายกถ้วยชาขึ้นมาอย่างอímอกอímใจและมีความสุข เป่าอยู่พักใหญ่จึง จิบเบาๆ ไปคำหนึ่ง เงยหน้าขึ้นบิบเสียงสังการ "ลงมือเถิด"

หลังจากรออยู่เป็นนาน ชั้นที่ผู้ทำหน้าที่ลงทัณฑ์ซึ่งถูไ้ไม่ถูมืออยู่นาน แล้วก็ก้าวขึ้นหน้ามาก้าวหนึ่ง จับหลวนอวิ้นชูนอนคว่ำลงบนม้านั่งยาว อย่างคล่องแคล่วแล้วกวักมือเรียกชั้นที่น้อยสองคนมายึดมือยึดเท้านางไว้ เงื้อมมือพลองขึ้นสูง

เห็นถ่วงเวลามานานเพียงนี้ไทเฮาก็ยังไม่มา หลวนอวิ้นชูหลับตาลง อย่างยอมรับชะตากรรม คงเป็นเพราะหฐุเยียนเข้าไปในตำหนักไจวอันไม่ได้ ไทเฮาเป็นโรคนอนไม่หลับ ในตำหนักไจวอันยอมไม่มีใครกล้าปลุกไทเฮา ให้ตื่นจากหลับฝัน

"ช้าก่อน" ชั้นที่ผู้ทำหน้าที่ลงทัณฑ์เงื้อมมือพลองถึงกลางอากาศแล้วก็ ถูกเว่ยกงกงยั้งบั้งไว้อีก "เหตุใดจึงลืม ปลดกางเกงนางลงไปแล้วค่อยโยย"

ชั้นที่น้อยเดินเข้ามาถอดเสื้อผ้าของหลวนอวิ้นชู

"เว่ยกงกง!" มือเท้าถูกกดไว้ไม่อาจดิ้นรน หลวนอวิ้นชูปล้นร้องเรียก ด้วยความร้อนใจ

หลวนอวิ้นชูมองเว่ยกงกงที่สีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก นางปล้นนึกถึง เหตุการณ์โยยหฐุเยียนตอนเพิ่งเข้ามาอยู่ในจวนกั้วกง บางทีที่เขาคทำเช่นนั้น อาจเพราะมีเจตนาดีกระมัง เพียงแต่นางเป็นคนที่ไม่กล้าตาย ไม่จำเป็นต้อง ทำอะไรยุ่งยากเพียงนั้น ในเมื่อไม่มีทางพลิกสถานการณ์ได้แล้วก็ให้นาง ตายไปอย่างมีศักดิ์ศรีเถิด

"แม่นางหลวนมื่ออะไรจะขอร้องหรือ" เว่ยกงกงโบกมือให้ชั้นที่ที่ยึด ตัวนางไว้ถอยออกไป

"ขอร้องเว่ยกงกง ลงมือโดยทั้งอย่างนี้เถิด!"

ได้ยินมานานแล้วว่านางเจี๋ยวฉลาดมีปฏิภาณเฉียบแหลม เป็นคนเชี่ยวชาญการเล่นลิ้นใช้เล่ห์เหลี่ยม นางเรียกเขา ยังเข้าใจว่านางมีวิธีอะไรพอจะถ่วงเวลาได้สักหนึ่งเคี้ยวเสียอีก คิดไม่ถึงว่านางกลับยอมรับชะตากรรมเช่นนี้! ฟังคำพูดนี้แล้วเว่ยกงกงก็ย่นหัวคิ้ว

"ไม่ได้! กฎระเบียบในวัง ก่อนลงมือโดยจะต้องถอดเสื้อผ้าออก" เว่ยกงกงน้ำเสียงเฉียบขาด ไม่เปิดโอกาสให้เจรจาต่อรองใดๆ

ชั้นที่ที่กำลังจะลงมือก่อนหน้านี้พากันกรูเข้ามา

"เว่ยกงกง!" หลวนอวี่นชูพยายามปกป้องเสื้อผ้า "ขอร้องท่านโปรดเห็นแก่ไทเฮา ฝ่าอนผันสักหน่อย บุญคุณใหญ่หลวงของท่านชาติหน้าข้าต้องตอบแทนแน่นอน"

นางเอ่ยถึงไทเฮา เว่ยกงกงก็หลุบคิ้วครุ่นคิดขึ้นมา

"ตามธรรมเนียมในวังที่ไม่ได้ตราไว้เป็นลายลักษณ์อักษร คนที่จะถูกโบยจนตายตอนโดยไม่ต้องถอดเสื้อผ้าได้ขอรับ" เสี่ยวฝูจี้กระซิบที่ข้างหูเว่ยกงกง

"กฎระเบียบในวังไม่อาจฝ่าฝืน" ไตร่ตรองอยู่พักใหญ่เว่ยกงกงก็ถอนหายใจบอก "แต่แม่นางหลวนเป็นแขกพิเศษของไทเฮา ทั้งเป็นคนใกล้ชิดตาย เพียงขอร้องเรื่องนี้ข้าก็ใจไม่แข็งพอจะปฏิเสธ" แล้วมองเหล่าขันทีน้อยที่อยู่ด้านหลังด้วยท่าทางลำบากใจ "พวกเจ้าว่าถ้าไทเฮาทรงทราบเรื่องนี้เข้าจะลงโทษอย่างไร..."

ทุกคนต่างสั่นศีรษะ ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

เว่ยกงกงเบนหัวข้อเรื่อง เอ่ยเสียงดั่งขึ้น "พวกเจ้าใครก็ได้ไปเกลี้ยกล่อม

• นมอสังขสิทธิ์หนึ่งหม 4

นาง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ยกเลิกคำขอรับนี้เสีย อย่าสร้างความลำบากให้พวกเขา
ที่เป็นข้าราชการ"

นี่ใช่เหลวไหลเกินไปแล้วหรือไม่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3j98K75>